

Аня Сноу & Скарлет Уайт

Тънката граница

серия

Страст в здрача

АНЯ СНОУ, СКАРЛЕТ УАЙТ ТЪНКАТА ГРАНИЦА

chitanka.info

Нощта е най-тъмна преди зазоряване...

Така започва историята на двама души. Те имат основателна причина да се мразят и да искат смъртта на другия, но са принудени да бъдат съпрузи...

И отново бе светлина...

Така завършва една история, започнала от бездната на ада и превърнала се в приказка за щастие...

ПРОЛОГ

Ноцта е най-тъмна преди зазоряване.

Письците раздираха студената декемврийска нощ. Бе новолуние и всичко наоколо бе потънало в мрак. Преди няколко години Катрин Донали се бе озовала на това място, след като се бе обвързала с алфата на глутницата — Джон Питерсън. Тя също бе алфа, не само по брак, но и по рождение и точно заради това бе избрана да сподели живота си с новия Алфа. В началото ѝ бе трудно, но с годините свикна, съпругът ѝ бе много мил с нея и изключително строг с останалите. Той бе начело, неговата дума бе закон. Точно за това в този момент се намираше в една от пещерите в околността — той ѝ бе наредил да скрие жените и децата и да ги защитава с цената на живота си. Нали това правеха лидерите. От една от пролуките наблюдаваше какво се случваше навън. Бяха нападнати от вражеска глутница. Събратята ѝ се бореха за живота си и за земята си. Чуваха се още писъци, ръмжене и викове. Нещата не вървяха на добре. Погледът ѝ се спря на една мъжка фигура. Бе висок и набит. Независимо, че бе тъмно, като в дупка, тя успя да види очите му. Бяха опушено сиви и вледеняващи, а косата му бе черна като катран. Бе целият в черно и бе трудно да бъде забелязан от човешко око. Все едно, усещайки погледа ѝ, той се обърна рязко към нея, но тя успя да се скрие, преди да я е видял.

— Къде си, Джон? Не се крий, страхливецо! — крещеше непознатият.

В този момент се появи съпругът ѝ, който бе във вълчата си форма, но тя можеше да чуе мислите му. *Не аз съм този, който напада посред нощ, докато всички спят, Крис.*

Значи се казваше Крис — помисли си Катрин. Не смееше да издаде и един звук, за да не издаде местоположението си, но се опита да наблюдава случващото се.

— Нека да спрем това кръвопролитие. Аз и ти. Един срещу друг. Който убие другия, печели. Така не е ли по-добре? — попита натрапникът.

Джон само кимна и тогава Крис се трансформира в огромен черен вълк със сиви очи. Бе по-голям от Джон, но това нямаше значение.

Двамата заеха позиции и двубоят започна. Хапеха се и се биеха като обезумели, кръвта им напояваше земята и я правеше още по-тъмна, отколкото бе. Двамата танцуваха танца на смъртта, от който само един щеше да излезе жив. Катрин се надяваше това да бъде съпругът ѝ, но всичко бе в ръцете на съдбата. Наблюдаваше още няколко минути и тогава Джон се нахвърли към другия, но той успя да се обърне и да го захване за врата. Катрин осъзнаваше, че това е краят, но не можеше да направи нищо. В този момент черният вълк щракна със зъби и прекърши врата на съпруга ѝ. Без да осъзнава какво прави, тя изпищя с цяло гърло.

Крис бе чул вика ѝ и вдигна глава, след което се върна в човешката си форма и каза:

— Хванах те, вълчице — и бавно тръгна към нея и останалите в пещерата.

ГЛАВА 1

Краят бе толкова желан.

Катрин гледаше невярващо мястото, където лежеше съпругът ѝ и крещеше вътрешно. Душата ѝ бе опустошена, сърцето ѝ още биеше в гърдите, но сякаш бе спряло. А най-омразният ѝ човек на света, вървеше към нея. Катрин знаеше защо идва той — идваше за нея. Нямахше да има късмета да последва съпруга си, щеше да бъде нещото, което ненавиждаше най-много — вълчица на този вълк. Вълкът, който взе съпруга ѝ от нея, който разруши живота ѝ, щастиято ѝ, всичко, което искаше и в което бе сигурна. Тя все още гледаше приближаващия се и сякаш виждаше тъмнината, самотата и омразата, които щяха да ѝ правят компания през остатъка от безсмъртния ѝ живот. Сестра ѝ се приближи до нея и я прегърна. О, не, щеше да провали и нейния живот. „Какво искаше този от тях, защо ги беше нападнал, защо искаше да разруши живота ѝ?“ — питаше се тя.

Точно тогава, обаче, пред нея се появи мъжът на ужасите ѝ. Гледаше я строго, а от студенината в очите му я побиваха тръпки. Той бе доста по-висок от нея, даже и от съпруга ѝ. Тя затвори очи при спомена за съпруга си, а сърцето ѝ прескочи един удар. Всички от глутницата станаха и се поклониха на новия Алфа. Тя все още стоеше и го гледаше, а сестра ѝ не я пускаше. Знаеше, че щеше да загази за това, че не му се подчинява, но не искаше сестра ѝ също да пострада. Направи едва забележим знак на сестра си и тя стана, покланяйки се на алфата. Но Катрин го гледаше право в очите, без да му показва колко ужасена бе. Той присви заплашително очи и със знак накара всички да излязат. Никой не оспори заповедта му, всички излязоха, като отново се поклониха. Катрин се беше свила на земята и го гледаше. Мразеше го. Той все още я гледаше ледено. Очите му само това ли можеха да издават? Колко студена бе душата му? Колко ужасяващ бе самият той? Не искаше да бъде с него, не искаше да бъде вълчицата му, не искаше животът ѝ да продължи с него. Той се приближи към нея, бавно като хищник, а тя веднага стана и започна да отстъпва назад. Той

продължаваше да приближава, а тя да отстъпва. След няколко крачки гърбът ѝ се опря в студената стена на пещерата, а той се приближи и след секунди я притискаше. Тялото му, твърдо като скала, бе плътно долепено до нейното. Очите му, обаче, вледеняваха душата ѝ. Тя го гледаше, ръцете ѝ докосваха студената пещера, опитвайки се да избегнат допира с него, но той не смяташе така. Постави едната си ръка на кръста ѝ, а с другата хвана шията ѝ и леко я стисна, след което наклони главата ѝ и прошепна много леко в ухото ѝ. Сякаш не беше глас, а шепот на вятъра.

— Ти си моя, Катрин — каза ѝ той. — Свиквай с това, сладкото ми котенце!

Тя се опита да го отблъсне, но той беше прекалено силен. Не постигна нищо, не можеше да избяга от него и от ледените му очи, твърдото му тяло, нежните ръце и страховитото хубавото му лице, толкова неподходящо за студената му същност. Той я гледаше все още заплашително, а тя не проговаряше.

След известно време се отказа и я освободи. Тръгна към изхода, но точно преди да излезе се обърна и изсъска като змия:

— Искам те отвън до пет минути! — След което излезе. Катрин се свлече на земята и заплака. „Какво ли ще става сега?“ — питаше се тя. Той бе ужасяващ, студенокръвен и я плашеше, но трябваше да живее с него... и да бъде негова вълчица. Щеше да го направи заради сестра си, заради глутницата, но никога нямаше да го обикне. Решена да не показва на бъдещия си съпруг колко е ужасена, тя се надигна, избърса сълзите си и се запъти към изхода. Когато излезе, всички я гледаха: глутницата ѝ с болка в очите, новата ѝ глутница със злоба. Щеше да е наистина ужасно трудно. Огледа всички наоколо и се спря на алфата на новата глутница, която се събра тази нощ. Той също я наблюдаваше, скръстил ръце, присвил заплашително очи.

И тогава видя сестра си, която я гледаше с тъга. Катрин вдигна високо глава и тръгна към него. Бе съкрушена, но нямаше да го покаже. Тя бе опората на тази глутница и щеше да направи всичко за благото ѝ. На път към него бе видяла сестра си, ужасът бе изписан, по лицето ѝ. Ако не за глутницата, то тя бе длъжна да направи каквото се искаше от нея за сестра си. Не искаше да мисли какво може да ѝ стори Крис — този силен и могъщ вълк, който бе способен така лесно да убие Джон. Сега тя бе единственото ѝ семейство и щеше да се бори

със зъби и нокти за нейното благополучие. Членовете на глутницата на Крис я гледаха с презрение, докато минаваше покрай тях. Стигна до мястото, където стоеше той. Когато застана до него, той я дръпна към себе си и сложи ръка на кръста ѝ. Гласът му бе толкова вледеняващ и могъщ, че ѝ се подкосиха краката.

— От този ден нататък нашите две глутници стават една — каза той и я погледна.

Тя с опита да се дръпне от хватката му, но Крис ѝ изръмжа в ухото и я стисна още по-силно, като каза тихо, за да не могат да го чуят останалите:

— Стой мирна! — След което ѝ се усмихна и отново ѝ заговори, но с мил и нежен тон: — Нали така, вълчице? — тя кимна и той продължи: — Също така искам да обявя на всички, че от днес Катрин ще бъде моята алфа, за да скрепим съюза на глутниците. Тази нощ с нея ще се обвържем — при тези му думи тя се дръпна и изръмжа силно. Той не губи време, а отново я хвана в здравата си хватка и каза високо, за да го чуят всички: — За доброто на всички приеми — и прошепна само на нея: — Или сестричката ти ще се превърне в курвата на глутницата. Така ще я подредят, че тя сама ще си отнеме живота.

— Няма да посмееш — отвърна тя тихо.

Той я целуна по бузата и отвърна.

— Пак си помисли, Кити.

„Кити“ ли? Тоя е нобелов лауреат. Да, спечелил е Нобелова награда по олигофренщина и злоба.

По гласа му Катрин усещаше, че той не се шегуваше. Никак даже.

— Какъв е отговорът ти, Катрин? — попита я той.

— Отговорът ми е... — огледа се наоколо и видя изплашените лица на глутницата си. Тази нощ тя бе изгубила спътника си, а те — водача си. Всеки бе изгубил нещо. Пое дълбоко въздух и даде отговора, който щеше да промени живота ѝ из основи. — ... Да.

— Добро момиче — каза той и я прегърна пред всички.

След което, без да пита, я целуна по устните. Тя не му отвърна и той изръмжа, докато я целуваше, което в превод значеше „Дръж се прилично“. Катрин нямаше друг избор, освен да отвърне на целувката,

което и направи. Не можеше да отрече, че целувката му никак не бе зле, но той не бе Джон и никога нямаше да бъде.

Целувката свърши. Всички се прибраха в домовете си и тя тръгна към своя. Той пък от своя страна се запъти към пътя, където се намираше джипът, с който бе дошъл. С гръб към нея подхвърли:

— Имаш петнадесет минути да си събереш багажа. Ако до тогава не си готова, последиците няма да ти харесат.

Катрин не каза нищо, а продължи по пътя си и влезе в дома си, за да изпълни дадената ѝ заповед.

ГЛАВА 2

И мракът бавно ме поглъщаше...

Катрин вървеше към дома си, навела глава, опитвайки се да скрие сълзите, които напиреха в очите ѝ. Сестра ѝ я следваше плътно, а на лицето ѝ бе изписана тревога. Двете влязоха в старата им къща и всяка се зае да събира багажа си. Когато бе готова, Катрин отиде до дрехите на мъжа си, взе една риза и я сложи в куфара. Огледа за последно стаята, която пазеше толкова спомени и без да осъзнава пусна сълзите си, седна на леглото и заплака. Обхвана мокрото си лице с ръце, а спомените за мъжа ѝ я завладяха.

След минута почувства как някой я прегръща, вдигна глава и видя, че е сестра ѝ. Тя я гледаше със съчувствие и болка, което още повече натъжи Катрин. Не само че тя щеше да е с онзи отвратителен вълк, а и сестра ѝ трябваше да живее в онази глутница. Двете постояха малко така, след което Катрин се отскубна от прегръдката на сестра си и се изправи.

— Хайде, Ена, трябва да вървим — каза тя.

Сестра ѝ само кимна и стана.

Катрин взе багажа си и бавно тръгна към мястото, където ги чакаха оставените на пост вълци със своите коли. Хвърли последен поглед към къщата, където доскоро бе щастлива и тръгна бавно, но уверено към колите. Преди обаче да ги стигне, тя видя мъртвия си съпруг, вече в човешка форма. „Колко е красив“ — помисли си с болка тя. Остави куфарите и отиде до мястото. Приклезна и го целуна за сбогом, като скришом взе халката му, която щеше да ѝ напомня за него. Докато ставаше, се огледа. Никой не я беше видял, тя прибра халката в джоба на панталоните си и направи това, което се искаше от нея. То бе единственото, за което щеше да съжاليا цял живот — качи се в колата, която щеше да я отведе при новия ѝ съпруг. Катрин знаеше, че всички от глутницата бяха в коли и пътуваха зад тях, но поне се радваше, че щяха да са с нея. Сестра ѝ стисна силно ръката ѝ, като се усмихна окуражително. Щеше да бъде с Крис, само за да спаси сестра

си и глутницата. Тя погледна за последен път назад с тъга в очите си, след което прегърна сестра си и унило зачака да стигнат до дома на вълка.

Крис крачеше из стаята, в която бе обявил, че ще прави събранията си с най-високопоставените вълци от глутницата си. Бетата го гледаше от другия край на стаята със странно изражение на лицето.

— Какво? — попита ядосано Крис.

Бетата само повдигна рамене и продължи да го гледа. Крис за момент се зачуди защо ли допускаше такива фриволности... а, да, това бе Бетата. Той го погледна още по-ядосано и му каза:

— Ако не спреш да ме гледаш така, ще правиш компания на вълците в тъмницата.

В този момент другият се засмя със силен смях, който оглуши цялата стая.

— Искат ти се — каза най-безцеремонно и се приближи.

Застанал точно пред вече спрелия се Крис, той го гледаше сериозно.

— Защо направи това тази вечер, Алфа? — попита го той.

Крис се засмя със смях, в който нямаше радост, но бе изпълнен със злоба.

— Премахвам заплахите за глутницата ни, Бета. Каквото трябва да правиш и ти.

Бетата се засмя, като усмивката му говореше: „За глупак ли ме мислиш?“. А на глас просъска:

— Не, на мен тия, Алфа.

Крис го погледна сурово и каза:

— Май някой си проси престоя в тъмницата — и тръгвайки към стаята си му разпореди: — Погрижи се за настаняването на новите. Дамите настани в нашата къща, Катрин — в моята стая, а за сестра ѝ намери някоя хубава. — Преди Бетата да се загуби от погледа му, извика по-силно. — Кажете на вълците да стоят далеч от сестра ѝ и най-вече дръж своя задник далеч от нея, Бета — и изчезна от погледа на своите подчинени.

Бетата се спогледа с другите и ги подкани:

— Хайде, да се залавяме, че иначе лошо ни се пише.

Всички кимнаха и се заеха да изпълняват заповедите на Алфата си. Преди да излезе от стаята, Бетата се обърна към мястото, където бе

изчезнал Господарят им. Не знаеше защо правеше всичко това, но едно бе сигурно — животът им никога нямаше да бъде същият.

* * *

Вече в новия си дом, Картин се чувстваше като в свърталище на змии. Когато пристигна, всички я гледаха кръвнишки, с изключение на една жена. Вероятно бе по-млада от нея. Може би на деветнадесет, с червена коса и зелени очи. Само тези очи в цялата тази картинка излъчваха топлина. Искаше ѝ се да умре. Искаше ѝ се тя да бе на мястото на Джон, но не — съдбата бе избрала точно тя и точно днес да стане новата алфа на обединената глутница. Но това не бе най-лошото. След като бе новата алфа, това значеше, че щеше да бъде спътница на водача им — Крис. Мъжът, който бе убил милия ѝ Джон.

Прекрачи прага на новия си дом, а Крис се бе излегал на дивана и я чакаше. Бе като видение в черно — косата му бе черна като катран и се бе преоблякъл, но отново в черно. Усети присъствието ѝ и отвори очи. Усмихна се нагло и я огледа от глава до пети, след което кимна одобрително.

— Това ще е новият ти дом, така че свиквай — рече ѝ той, след което стана и се приближи към нея. Хвана я грубо за кръста и я притисна към себе си. — Няма да губим повече време, а ще се обвържем... тази нощ — продължи той и изръмжа съблазнително. Поне той си мислеше, че е така, но за нея не бе никак съблазнително.

Тя се опита да се отскубне от хватката му, но той я държеше здраво.

— Само през трупа ми! — изкрещя Катрин. — Никога няма да си легна с теб, прасе такова — обиждаше го тя, като го удряше от безсилие по гърдите.

Крис я накара да млъкне, като я целуна страстно по устните, но тя го ухапа много здраво. Той се дръпна и избърса кръвта от устната си.

— И си опърничава. Обожавам опърничавите. Ще се наслаждавам, докато те укротявам. — Пусна я и се запъти нагоре към спалнята си. — Чакам те в спалнята ни. Последната врата вдясно. Не ме карай да чакам, иначе... — каза той и се обърна към нея — ...

сестричката ти влиза в програмата за разплод на глутницата. За момента няма много женски и мисля, че момчетата могат да си я споделят. — след което продължи по пътя си.

Пулсът на Катрин се ускори, зави ѝ се свят. Нямахте как да избегне това, трябваше да го направи, за доброто на сестра си. Трябваше. Пое си дълбоко дъх и си наля чаша вода. След като я изпи се качи в стаята.

Крис я чакаше в леглото, под завивките. Само долната част на тялото му бе покрита с чаршаф. Широките му гърди бяха голи, но нещо я караше да мисли, че и под чаршафа бе гол.

— Съблечи се — нареди ѝ той. — Да видим на какво се е наслаждавал старият Джон.

При споменаването на името на съпруга ѝ, кръвта ѝ кипна, но се овладя и не го показа.

— Мислех, че ти искаш да го направиш — промълви тя.

— Събличай се и не мисли — изръмжа той. — Май трябва да те научим и на покорство.

Катрин отново се подвоуми, но когато Крис вдигна вежда, тя започна да сваря дрехите си.

Когато бе гола, той отново я огледа и ѝ каза:

— Ела при мен в леглото.

Тя изпълни заповедите и легна под завивките при него. За част от секундата той вече се намираше над нея, а с крака си разтвори нейните крака и се намести. При това бързо движение тя се скова — не очакваше да е толкова бързо.

Явно доловил нежеланието и страха ѝ, той се надигна леко и ѝ каза много сериозно:

— Не искам да си скована, нека да изглежда, че ме желаеш. Или... — каза той и се усмихна.

Не бе нужно да продължава, защото Катрин знаеше какво следваше. Трябваше да го направи за сестра си. Това бе единственото нещо, което я крепеше. Ако не бе тя, щеше още сега да тегли една майна на този изрод и да се чупи, но Селена бе в ръчичките му и се страхуваше да не я нарани.

Тя кимна и той започна да я целува. Поне я подготвяше — това можеше да му признае. Тя се насили да отвърне на целувките му и когато бе достатъчно готова за него, той проникна в нея с един мощен

тласък. Много добре знаеше, че тя не е девствена и затова бе див и необуздан. В един момент заби зъбите си във врата ѝ. Това беше! Вече се обвързваше с нея, това беше краят. След като приключи да я хапе, с поглед я подкани да направи същото, тя се поколеба, но той изръмжа заканително и тя го захапа. Бе завършила *обвързването*. През целия процес на обвързването той не спираше движенията си и за миг. Докато я обладаваше ѝ шепнеше в ухото.

— Вече... си... моя. — Думите му бяха накъсани заради темпото, но все пак тя схвана смисъла им. Искаше да ѝ каже, че в този момент изтриваше всяка една следа от Джон. Или поне така си мислеше.

След като приключиха, тя се дръпна на края на леглото, но след секунда той я дръпна и я хвана здраво в прегръдката си.

— Трябва да свикнеш с мен, Кити. Няма да е последният път, в които ще правим това. Възнамерявам да опозная теб и тялото ти много добре — рече той и изръмжа в ухото ѝ.

— Казвам се Катрин, а не Кити — каза тя тихо, на себе си, но той я бе чул.

— Катрин, Кити... все едно. Кити, като котенце, но котенце е много комерсиално, затова ще те наричам Кити — отвърна той. — А ти ще ме наричаш Господарю или Алфа, но никога по име. Разбрано? — попита той съвсем сериозно.

— Нали си ми съпруг, ще те наричам както си пожелаеш — отвърна тя раздражено.

Той много бързо се завъртя и тя вече се намираше под него.

— Аз съм твоят Алфа и ще ми се подчиняваш. Ти си моя!

Катрин бе бясна.

— Може да притежаваш тялото ми, но помни едно... никога няма да притежаваш сърцето ми, глупак такъв.

Явно го бе раздразнила, защото той се обърна. Отново я прегърна и я стисна още по-силно.

— Заспивай! Късно е. — И така сложи край на дискусията им.

ГЛАВА 3

Не може да стане по-зле.

Катрин се събуди здраво прегърната. „Колко е приятно“ — помисли си тя. С усмивка на лице се обърна и вместо да види познатото лице на Джон, видя това на Крис. Със скоростта на светлината се преобразува във вълк и му се нахвърли. Крис бързо се съвзе от съня си и също ѝ се нахвърли. Двамата се бореха дълго — единият вълк, а другият човек. След няколко секунди Катрин стоеше здраво затисната под тежкото тяло на Крис. С последни сили тя се обърна и се усмихна при вида на пресните следи от нокти по лицето му. Той я гледаше гневно, което караше цялата ѝ душа да трепери. Нямахше да съжалява за това, което бе направила. В следващия момент той я вдигна грубо и я изведе извън стаята.

— Бета — изкрещя с цял глас той.

Двамата очакваха да се появи Бетата, но вместо него се прояви Омегата.

— Омега? — каза той учудено. Не бе очаквал точно нея, но нямаше значение, все някой щеше да свърши работата. Омегата се приближи, а той ѝ подаде съпругата си. — В тъмницата! — каза ледено.

В този момент Катрин прие човешката си форма. Омегата само кимна, но в очите ѝ се четеше несъгласие.

— Проклятие! — изруга той.

Не стига, че Бетата му бе досаден и безстрашен задник, а Омегата му бе прекалено праволинейна и добра. Да, и общото между двамата бе, че рядко се бояха от алфата си, т.е. от него, а и Омегата му свободно го мъмреше за някои грешки. Но какво да се прави, не можеше да се отърве от тях дори и да искаше. Омегата все още го гледаше здраво хванала съпругата му. „Стига вече“, помисли си той ядосано. Направи знак на Омегата и двете тръгнаха. Да, Катрин трябваше да следва заповедите му и щеше да го направи, но ѝ трябваша

малко тренировки, за да стане послушна. Катрин вървеше, здраво хваната от жената, водеща я незнайно къде.

Тя се обърна към непознатата и попита:

— Къде ме водиш?

— Ще видиш — отвърна ѝ жената.

— Къде? — попита отново Катрин, но отново не получи отговор.

— Коя си ти?

Жената я погледна и леко се усмихна:

— Омегата — каза ѝ тя.

„Стига бе! — помисли си Катрин. — Жена като Омега — ето нещо ново.“

— Ти си Омегата... — рече тя, а жената я изгледа все едно бе луда. — Добре де, но как?

— Алфата избра аз да съм Омегата — тихо рече жената.

— Да не повярваш...

Омегата спря и я изгледа сериозно.

— Ако продължаваш така, често ще идваш тук — каза ѝ тя.

— Тук? — попита объркано Катрин като я погледна изненадано.

Какво ставаше, къде бяха?

Омегата отвори една врата и Катрин замръзна. Бяха в тъмницата. Омегата я бутна вътре, след което затвори вратата и тя остана в тъмнината.

Бяха минали два дни, а никой не дойде да я потърси. Все пак бе зима и нощите в тъмницата бяха по-студени от всякога. Не искаше да приема вълчата си форма, но се налагаше, иначе щеше да умре от студ. Трансформира се отново и се сгуши в ъгъла. Козината ѝ бе снежнобяла и пухкава, но очите ѝ не се променяха като при повечето вълци. Независимо с какви очи бяха, във вълчата си форма те ставаха или с жълти или с кафяви, но не и тя — нейните си оставаха същите — небесно сини. Белите вълци като нея бяха рядкост през последните години. Точно затова от малка мразеше да се трансформира, излишната суетня около цвета на козината направо я побъркваше. На Джон му отне една година, за да я убеди да се трансформира пред него, защото, за да направи това, трябваше доверието ѝ да бъде спечелено. А сега го направи инстинктивно, от яд и злоба, за което си плати. Огледа се наоколо и изпуфтя силно.

— Каква рядкост! — чу се гласът на Крис. — Бяла вълчица. Какъв съм късметлия само — продължи той и застана до решетките на килията, в която се намираше тя.

При звука на гласа му, тя безцеремонно се завъртя и му обърна гръб, или по-скоро задница. Знаеше, че това щеше да го вбеси, но точно в този момент не ѝ пукаше за нищо. Крис изръмжа, след което рече:

— Чудя се къде ли е сестра ти в момента? Може, преди да я дам на глутницата да я пробвам, за да видя дали става. Какво ще кажеш?

При тези му думи Катрин изръмжа и прие човешката си форма.

— Добре, печелиш. Само остави сестра ми намира.

Крие продължаваше да я гледа властнически.

— Май трябва да го направя веднъж, за да ти покажа, че не се шегувам.

Катрин знаеше, че не се шегува, но не осъзнаваше колко деспотичен беше той... до този момент.

— Моля те... — насили се да каже думата, от която ѝ се повдигаше — Господарю. Недейте — примоли му се тя. — Ще направя всичко, което ми кажете, но, моля ви... дайте ми малко време.

Мразеше да се моли, но нямаше друг начин.

В този момент се случи нещо изключително странно — суровият поглед на Крис омекна и за пръв път я гледаше по начин, различен от досегашния. Погледът му бе нежен и изпълнен с желание.

„Това възможно ли е?“ — запита се тя.

След секунди той отключи килията ѝ и ѝ подаде ръка.

— Ела.

Тя се подчини и когато го хвана за ръката, потрепери все едно електричество мина през тялото ѝ. Усетил това, Крис съблече якето си и ѝ го наметна.

— Така е по-добре — рече той.

Когато се прибраха в дома си, той не каза нищо, а отиде до банята и ѝ напълни ваната. След няколко минути излезе и я подкани да влезе.

— Трябва да се стоплиш и да се изкъпеш. Ваната ти е готова.

Няколко минути се почуди дали да го послуша, но си спомни за заканата му относно сестра ѝ, затова свали якето му и отиде в банята.

Прекара там около един час, след което излезе и се подсуши. Облече дрехите, които той ѝ бе оставил.

Дори не го бе усетила да влиза. Седна пред огледалото и започна да се реши, а в отражението виждаше не само себе си, но и Крис. Той се бе отпуснал на леглото и я наблюдаваше, а очите му горяха от желание. Бе гол до кръста и косата му, която стигаше до брадичката, бе леко разрошена. Катрин прокарваше гребена по платинено русата си коса и се опиваше да не го гледа, но имаше чувството, че той бе на един дъх разстояние от нея. Знаеше, че с инат няма да постигне нищо, поне не и тази нощ, затова реши да се опита да го умилюва.

След като се бе оправила, легна в леглото и целуна нежно Крис по устните.

— Благодаря за ваната — прошепна му тя.

Една целувка бе достатъчна да събуди звяра в него. Той я дръпна здраво към себе си и започна да я целува страстно и настойчиво. Обърна я под себе си и се отърва от нощницата ѝ. Започна да я целува навсякъде и точно когато си мислеше, че отново ще я има, на вратата се почука.

— Алфа, имаме проблем — каза човекът зад вратата.

— Какво? — изкрещя раздражено Крис. Бе бесен, но не защото има проблем в глутницата, а защото проклетия Бета ги бе прекъснал.

Изръмжа силно, когато чу отговора на Бетата си и стана. Облече се, отиде до вратата, но се спря и се върна при Катрин. Наведе се и я целуна нежно по устните, като каза тихо:

— Не си мисли, че ти се размина. Ще довършим това по-късно — и след това излезе.

ГЛАВА 4

Винаги може да стане по-зле.

Бе минала една седмица, откакто светът на Катрин тотално се преобърна. Джон бе мъртъв, а тя и глутницата ѝ бяха собственост на мъжа, убил съпруга ѝ — Крис. Тя бе неговата партньорка и алфа на новата глутница. През последните няколко дни Крис сякаш бе друг човек, държеше се мило, колкото бе възможно за него и не я притискаше да правят секс толкова често. Бе се отпуснала в хамака, който се намираще на верандата и наблюдаваше случващото се около нея. Крис се мяркаше от време на време, но не поглеждаше в нейната посока. Не, че това я притесняваше, никак даже, но се чудеше защо всички се бяха разбързали толкова. Полежа още малко и тъкмо бе задрямала, когато сестра ѝ дойде и така я стресна, че Катрин падна от хамака по очи.

— Много ти благодаря — каза тя саркастично.

— О, моля ти се. За теб винаги, сестричке — отвърна тя жизнерадостно, като помогна на сестра си да се надигне.

Катрин я поогледа.

— Каква е тази промяна? Нещо да искаш да ми споделиш? — попита и вдигна вежда към сестра си.

Сестра ѝ се изчерви.

— Мисля, че съм влюбена — отвърна много тихо.

При тази новина Катрин я погледна втрещено и я гушна силно.

— Кой е щастливецът? Казвай веднага!

Селена ѝ се усмихна мило и още по-тихо отговори:

— Бетата. Страхотен е, Кат! Не виждаш — продължи тя и обърна главата на Кат към Бетата, който в този момент се караше с друг член от глутницата.

Катрин не можеше да отрече, че Бетата бе красив мъж. Бе с черна, късо подстригана коса и масленозелени очи. Мускулите му бяха доста явно изразени. Бе висок и строен и Катрин бе сигурна, че си има безброй обожателки. Гледаха го, докато при тях дойде Омегата.

— Защо оглеждате... — щеше да каже истинското му име, но Алфата бе забранил. — ... Бетата?

Селена се сгуши в сестра си като малко детенце.

— Спокойно, миличка — й каза леко в ухото Катрин. — Нещо ми подсказва, че тя не ни е враг. Повярвай ми. Някога да съм те подвеждала?

Малката само кимна.

— Падам си по него. Божествен е — каза тя и въздъхна шумно.

Омегата я погледна много сериозно.

— Не е за теб. Не е мъж за такова добро момиче като теб. Той е порочен и загадъчен, а ти си прекалено млада и неопитна, за да се захващаш точно с него. Имай ми доверие, познавам го. А и между другото, аз съм Ейприл, но, моля ви, наричайте ме така само когато сме сами. Алфата не обича да ни наричат по имена. Малко е странен.

При тези й думи, Катрин каза под носа си:

— На мен ли го казваш? — След което поклати глава и въртна очи.

— Явно вече си успяла да поопознаеш Крис. Но повярвай ми, той е толкова потаен, че ще се изненадаш колко още може да научиш за него. Познаваш само една стотна от неговия характер.

— Не искам да знам дори и тази една стотна — каза Кат разярено. — Не искам да го познавам. Въобще.

И стана, преобразува се и тръгна нанякъде. Бе се ядосала, но не знаеше защо. Искаше да се махне от там. Какво си мислеше тази вълчица, че тя иска да опознае този лидерски задник? Как ли пък не?

Реши, че е дошъл денят, в който ще ловува, докато не намери поне малко покой. Насочи се към мястото, където можеше да ловува на воля. Бе много близо до стария й дом и несъмнено щеше да го посети, независимо от последиците. Нямаше да позволи Крис да я третира като затворничка и негова робиня. Не бе родена, за да бъде такава.

* * *

Крис бе бесен, ако можеше състоянието му да се определи с тази дума. Обикаляше напред-назад спалнята си, чакайки Катрин — непокорната му вълчица. Не стига, че беше излязла, без да му каже, а и

закъсняваше. Никой досега не го е карал да чака. Тази жена просто живееше, за да го ядосва.

По някое време дойде Бетата. Крис го изгледа ледено, а Бетата от своя страна затвори устата си, което за момента бе най-добре. И го остави.

Крис отново стана и продължи да ходи напред-назад.

— Боже, ще си съсипеш обувките — чу женски глас зад себе си.

Крис се обърна бързо и видя на прага на вратата да го гледа безцеремонно Катрин. Беше се загърнала с хавлия, явно бе тичала. Крис се спря и я изгледа, не искаше да избухва, но това бе непосилно за него.

— Къде ходиш по това време? — попита през зъби.

Тя само му се усмихна тип „Престани“ и тръгна към банята. В момента, в който мина покрай него, той усети странна миризма в стаята. Усетил я бе още, като я беше видял на вратата, но сега беше по-отчетлива. И в същия момент той си спомни тази миризма, миризмата на... Джон.

„Не, това беше. Край!“ — помисли. Щеше да води доста сериозен разговор с нея, след което щеше да я прати на кратък престой в тъмницата.

Преди обаче да е направил нещо, вълка в него взе преимущество и той тръгна към нея. Катрин бе в банята, затова не го виждаше, но това не му пречеше, щеше да ѝ покаже кой е нейният вълк. Стигайки я, той я притисна я към стената, гърдите му се опираха в гърба ѝ, а ръцете му държаха силно нейните.

— Ти си моя, Катрин, знаеш ли го? — попита я, шепнейки в ухото ѝ.

Тя кимна и той усети колко изплашена е в момента. Целуна рамото ѝ, а погледът му попадна на стоманено синджирче, на което висеше халка.

— На кого е тази халка, Кити? — попита ядосано.

Катрин леко обърна лице.

— На единствената ми любов — Джон — отговори му тя безстрастно.

И с това прекрачи границата. Той я притисна още по-силно към стената и захапа ухото ѝ.

— Сега ще ти покажа на кого принадлежиш — каза ѝ той. След което започна да изследва всяка част от нея, всичко, което смяташе, че вече е негово, а вълкът в него скачаше от радост. — Само и единствено на един Алфа, Кити, а именно на мен!

Катрин стоеше, без да мърда, което го ядоса още повече. Той я стисна силно и извъртя главата ѝ, след което я целуна страстно, но грубо. В този момент я взе. Искаше му се да бе мил, но не му бяха останали сили. Искаше я и щеше да я има веднага. След няколко часа бяха приключили, той я пусна, а тя се обърна и го погледна със странен поглед.

— Вече можеш да се изкъпеш — каза ѝ ледено той и погледна халката. Пресегна се и я откъсна от врата ѝ. — А това, повече няма да го видиш — изръмжа и се засмя зловещо. — Мисля, че не си забравила какво ще стане, ако не бъдеш послушна, а, Кити?

Катрин кимна уплашено, което го зарадва. Тя продължаваше да го гледа уплашено, когато той бавно тръгна към стаята им, приближи се до камината и след като се увери, че милата му съпруга още го гледа, хвърли синджира с халката в огъня, като през цялото време я следеше с поглед.

— Сега по-добре върви да се изкъпеш и лягай, защото не отговарям за действията си! — каза с най-ледения си глас.

Катрин кимна през сълзи и изпълни заповедите му. Той от своя страна легна на леглото и я зачака. След като се къпа продължително, тя се появи и легна безшумно до него.

— Не мислиш ли, че е уместно да ме прегърнеш, моя Кити? — каза ядосано и я изгледа с присвити очи.

Тя се приближи плахо и го прегърна, без да го гледа.

— Да, разбира се, мой Алфа.

Той я прегърна силно и затвори очи.

— Отлично! — изръмжа доволно.

ГЛАВА 5

Началото на нещо красиво.

Катрин се събуди обляна от светлина. Слънчевите лъчи все едно подскачаха по русите ѝ коси. Внезапно се стресна и се огледа, но мъжът ѝ не бе наоколо. Слава тебе, господи! Точно в този момент не искаше да вижда скапаното копеле. Не и след случилото се миналата нощ и начина, по който се държа с нея.

Спомни си за скъпия си Джон, който никога в съвместния им живот не я бе наранявал. Като всеки уреден брак, в началото им бе много трудно да свикнат един с друг, но с времето се опознаха и започнаха да се уважават. След време с уважението дойде и любовта. Бе негова съпруга, но така и не консумираха брака си, докато тя не го пожела. Държеше се като джентълмен с нея и тя го обожаваше за това.

Спомените нахлуха в съзнанието ѝ и се разбиха на хиляди парчета. Бе една развалина, една празна черупка. Без душа. Сви се на кълбо в огромното легло и зариде тихо.

Бе изгубила толкова много. Не можеше да спре сълзите си, които безмилостно се стичаха по лицето ѝ. Хлипаше тихо, но в един момент заплака с глас и започна да се тресе.

Знаеше, че ако останеше в стаята всички щяха да я чуят, а не искаше да показва слабостта си. Не искаше да дава повод на Крис да се държи с нея още по-зле, като ѝ напомня за това колко слаба бе се показала пред него.

Стана, все още плачейки, очите ѝ бяха подути. Отвори вратата на банята, след което влезе в душ-кабината и пусна силно водата.

Седна на пода и отново зариде, докато хладката вода я обливаше цялата. Затвори очи и потъна в спомени за Джон. Всичко минаваше като филм в ума ѝ. Боже, не искаше да отваря очи. Искеше да остане там, в тази паралелна реалност. Да остане с Джон, завинаги.

Най-после събра сили и излезе от банята, облече се набързо и излезе на верандата. Видя го там, да се разпорежда с останалите членове на глутницата си. Беше ѝ ясно, че бе усетил присъствието ѝ,

но не го показва. Даже се намръщи още повече. С периферията на очите си видя Бетата и се запъти към него. Може би защото бе ядосана или погледът ѝ бе строг, но когато той я видя, се вцепени и я погледна уплашено.

— Не бях аз — и се дръпна от нея.

Катрин го погледна и се усмихна леко.

— За кое не си ти?

Явно разбрал, че тя не е тук, да му се кара за нещо, което бе направил, Бетата се отпусна.

— Бе... — не искаше да го нарича така. — Моля те, преди да кажа каквото и да е било, кажи ми името си. Ако желаеш, разбира се.

— Да, разбира се. Аз съм Лоугън — рече той и ѝ подаде ръка.

Тя я пое и отвърна.

— Приятно ми е Лоугън, аз съм Катрин.

Той се усмихна, но не каза нищо. Тогава Катрин поде:

— Вероятно си забелязал сестра ми. Ако ли не, тя е тази, която всички гледат злобно. Не защото е нова, а защото ми е сестра, а те мразят мен. Та на въпроса... тя е хлътнала здраво по теб, а аз не искам да я виждам наранена. Ако тя ти харесва и имаш сериозно намерение... — добре знаеше какво разбира той под сериозни намерения, но Лоугън започна да премигва на парцали и тя прецени, че трябва да обясни точно и ясно. — Тоест, ако искаш повече от нея, от това да се намърдаш в гащите ѝ, имаш моята благословия, но ако ли не... повярвай ми, няма да ти харесат последиците — използва израз на мъжа си и от това кръвта ѝ се смрази, но тя не го показва. — Считай се за предупреден, Лоугън. — След което му кимна и се насочи отново към дома си, но видя мъжа си и се сети за нещо. Отиде при него и заговори много тихо:

— Алфа, може ли за момент? Искам да ви попитам нещо? — страхуваше се от него. Най-вече след случилото се вчера.

— Разбира се — отговори ѝ той и се извини на другите за прекъсването. След като се намериха на по-усамотено място с леден глас я попита. — Какво искаш?

— Чудех се дали ще ми разрешите да върша нещо през деня, докато вие се занимавате с глутницата. Мога да помагам в забавачницата, няма да ми натежи — каза тя още по-тихо.

— Искаш да вършиш нещо, така ли? — отвърна ѝ той и се приближи опасно близо до нея, очите му бяха потъмнели и тогава изръмжа. — Да не се опитваш да ме унижиш? Къде се е чуло и видяло съпругата на Алфата да прави такова нещо? Ти мислиш ли изобщо? И престани да ме занимаваш с глупостите си. Набий си го в главата, че вече няма да ти се угажда. Подозирах, че си някаква глезла, която е свикнала да ѝ се угажда, обаче, познай какво — маминка я няма и няма при кого да отидеш, когато не стане твоята.

Тя понечи да си тръгне, но той я дръпна рязко.

— Не съм ти дал разрешение да си тръгваш — след което се усмихна лукаво. — Ако толкова искаш да се занимаваш с деца, само ми кажи и двамата с теб ще уредим въпроса, пък и ще затвърдим съюза си, ако си имаме дете.

Това вече бе връхът на сладоледа.

— Никога няма да те даря с дете, копеле такова — отвърна му тя през зъби и се дръпна.

Очите му станаха чисто черни и той замахна с ръка. Щеше да я зашлеви, но вместо това заби юмрука си в гредата до нея.

— Ще видим тази работа. А сега ми се махай от очите. — След което се дръпна от нея и се върна към задълженията си.

Катрин си спомни думите му и се затича към дома им. Той не знаеше нищо за нея, нито за родителите ѝ, или за живота ѝ, преди да се срещнат. Затвори се в банята и зариде тихо, като пусна водата, за да скрие състоянието си. Когато се поуспокои, тя реши да направи нещо за обяд. Ако той нямаше да обядва, то тя и сестра ѝ щяха да го направят.

* * *

Лоугън стоеше зад едно дърво и наблюдаваше жената, която го привличаше ужасно много. Името ѝ бе Селена, сестрата на Катрин. Той бавно тръгна към нея. Гледаше как меднорусата ѝ коса се развяваше от вятъра. Приближаваше се бавно, а тя все още не го виждаше. В следващия момент Селена се обърна и той се вгледа в тъмносините ѝ очи. Алфата щеше да го прати в тъмницата, да, това му беше в кърпа вързано. Усмихна се на Селена и ѝ подаде ръка.

— Искаш ли да се разходим? — попита я тихо той.

Селена го гледаше незнаеща какво да каже.

— Няма да ти направя нищо — каза ѝ той.

Тя пое ръката му и двамата тръгнаха към близката гора. Вървяха в мълчание, гледаха се, но никой не казваше нищо.

— Къде отиваме, Бета? — попита тихо тя.

Лоугън изведнъж се спря и каза:

— Мисля, че забравих да се представя, името ми е Лоугън.

Селена го гледаше изненадано.

— Името ти... ми харесва.

— Радвам се, и то много — усмихна се той.

Двамата отново тръгнаха, всеки загледан в другия. Лоугън виждаше защо му харесваше тя — бе красива, леко срамежлива и добра. В началото, когато Алфата го бе помолил да стои далеч от нея, се бе съгласил. Кого заблуждаваше? Не можеше да изпълни тази заповед. Ако Господарят му разбереше какво правеше в момента, или какво чувстваше, направо щеше да го унищожи. Но в този момент не му пукаше, а и знаеше, че Господарят му никога нямаше да направи нещо срещу него, не и нещо сериозно.

— Разкажи ми за себе си, Селена, — примоли се той.

Селена се усмихна тъжно и започна своята история. Той знаеше колко я наранява отношението на Алфата към сестра ѝ, макар че тя не го спомена. Явно се боеше. Той никога не бе харесвал методите на Господаря си, но си мълчеше. Едно бе сигурно, никога нямаше да допусне да се случи нещо лошо със Селена. Заслуша се в историята ѝ, но докато му разказваше, тя не го поглеждаше. Няколко минути бяха достатъчни, за да я приключи, а той само я гледаше.

— Не се притеснявай, аз съм до теб — каза ѝ той.

Селена му се усмихна и той я помилва леко по лицето. Кожата ѝ бе прекрасна, бе нежна и доста светла. Селена го погледна изненадана, но неволно направи същото. Лоугън знаеше, че не е редно, знаеше, че това щеше да им донесе само проблеми, обаче не му пукаше. Само и единствено тя имаше значение за него. Двамата останаха така захласнати известно време, но се опомниха и продължиха разходката си.

ГЛАВА 6

И това ако не беше изненада...

Три месеца по-късно

Това не можеше да се случва с нея. Не, не можеше. Миналия месец го подмина, защото понякога се случваше, може би на нервна почва или промени в климата месечния цикъл да закъснее. Но сега бе различно, закъсняваше ѝ с два месеца и не беше на добре. Чувстваше се отпаднала и непрекъснато ѝ се спеше. Не искаше дори и да си помисли за това, което бе очевидно, но трябваше да е сигурна. И проклетия тест за бременност не бе от най-достоверните. Трябваше да отиде на лекар.

Отиде до прозореца на спалнята и погледна навън. Мъжът ѝ отново обясняваше разгорещено на подчинените си какво да правят. Катрин отново отиде в банята, взе теста и се запъти към дневната, за да хвърли пръчката в камината и да не оставя никакви следи. Трябваше да измисли нещо, начин да се измъкне от дома си и да посети гинеколога си без мъжът ѝ да я последва.

Тогава идеята я осени. Можеше да помоли Ейприл за помощ. Но трябваше да го направи дискретно, за да не може Крис да се усъмни.

Наблюдаваше ги от хамака на верандата и когато всички започнаха да се разотиват, я кимна на Ейприл и жената дойде при нея. В началото си говореха общи приказки, но тревогата накара Катрин да не чака повече.

— Ейприл, имам нужда от помощта ти. Трябва утре да се измъкна от тук и да отида до болницата. Мога ли да разчитам на теб? — попита я тя. Надяваше се да успее да я убеди.

— Преди да кажа каквото и да било, искам да знам защо искаш да отидеш до болницата. Да не си болна? — попита я обезпокоена тя. През последния месец се бе сближила с Омегата и знаеше, че може да ѝ се довери за всичко.

Катрин се приближи близо до нея и отговори съвсем тихо, за да не я чуе никой друг, освен Ейприл:

— Закъснява ми с два месеца — каза тя простичко.

На другата вълчица не ѝ трябваше да знае повече, само кимна.

— Ще го уредим. Трябва да отидеш възможно най-скоро. Ще говоря с Алфата. Не се притеснявай — отвърна и я целуна по бузата, след което си тръгна.

Кат се прибра в дома си. Малко ѝ се гадеше, но успяваше да се прикрие. След около час мъжа ѝ влезе с гръм и трясък в дома им следван от Бетата си.

— Остави ни сами — каза, когато я видя там.

— Но аз още не съм приключила с вечерята — отвърна тя.

Крис изръмжа и я хвана над лакътя.

— За бога, жено, когато ти казвам да ни оставиш, трябва да го направиш, без да ми се противопоставяш.

Катрин само кимна и се качи в спалнята. Прие вълчата си форма и започна да подслушва. Сетивата ѝ се изостряха още повече, когато бе вълк, затова се възползва от това.

— Какво, по дяволите, си мислеше? — попита Алфата. — Казах ти да стоиш далеч от Селена. Но ти, както винаги, не ме слушаш. Преди те помолих, а сега заповядвам. Стой далече от сестрата на жена ми, иначе ще си изпатиш.

Бетата му се... изсмя. Майко мила.

— Не ме бъркай с някой безгръбначен вълк. Аз съм ти брат и ще се държиш с мен като с такъв.

При тези думи Кат се върна в човешката си форма и се скова. Лоугън е брат на мъжа ѝ, та той бе толкова различен. Или... или той се правеше на добричък, за да спечели нещо. Непременно бе второто. Кръвта вода не става, те бяха братя... един дол дренки.

Тя не искаше да слуша повече и затова се преоблече и си легна. След няколко часа се събуди, защото усети присъствието на мъжа си. Той не ѝ се извини задето я бе събудил, а само каза:

— Значи утре с Ейприл ще излизате по женски.

Катрин бе толкова уморена, че само кимна и издаде сподавен звук в знак на съгласие, след което отново се унесе.

* * *

— Как успя да го убедиш да ме пусне? — попита тя Омегата, докато чакаше реда си при гинеколога.

— Фасулска работа. Казах му, че трябва да ти купим повечек секси бельо, за да може да го съблазняваш — отвърна ѝ тя и се ухили игриво.

— Нямам такова намерение — отвърна ѝ Катрин.

— Знам, знам — просто се шегувах. — Казах му, че ако продължава да те държи постоянно около себе си, ще се депресиращ. Затова му предложих, когато излизаш, да идвам с теб. За да те наглеждам... уж. — При което пак се усмихна.

— Длъжницата съм ти — отвърна ѝ Катрин.

След десет минути от кабинета на лекарката излезе една жена и я повика.

— Катрин Донали, моля заповядайте.

Вълчицата стана и влезе в кабинета. След няколко минути вече я преглеждаха. Лекарката ѝ задаваше куп въпроси. Накрая обърна екрана на ултразвука и каза:

— Честито, ще ставате майка. Може да не се вижда много добре. Но ето това там е вашето бебе. Виждате ли как тупти сърчицето му. По размера на плода се вижда, че сте в осма или девета седмица. Отново честито.

Катрин гледаше като попарена. Носеше детето на Крис. А тя дори не го обичаше. Той бе ужасен и деспотичен, а сега щеше да става баща. Горко и на нея и на детето ѝ.

* * *

Крис бе в стаята си, стоеше до камината, а погледът му бе леден както винаги. Бе там от два часа, а от Катрин нямаше и следа. Къде се бе загубила тази жена? — питаше се той. Не си признаваше, но му липсваше. Може би беше грешка разрешението му да я пусне. Вярваше на Ейприл, но нямаше никакво доверие на Катрин. След минута, тя вече стоеше на прага със странно изражение на лицето си.

— Случило ли се е нещо, Катрин? — попита строго той.

— Не, Алфа — промълви тихо тя.

Той се приближи заплашително до нея.

— И защo се забавихте? — попита я ядосано. — Къде бяхте?

Катрин го погледна, а в очите ѝ се четеше нещо, което той не можеше да разбере.

— Разходихме се — отговори смилено тя.

Крис само кимна и ѝ направи място да мине. Имаше нещо странно у нея, но нямаше да я пита. Не че го интересуваше особено. Тя се скри в банята, а той отново застана до камината. Имаше да мисли за много неща, а милата му женичка не бе едно от тях. Той трябваше да се грижи за разрасналата глутница, за лудо влюбения си брат олигофрен и за заплашите, които можеха да се появят.

Той много добре знаеше, че Катрин не го обичаше, но и той не изпитваше тези чувства към нея.

След няколко минути тя се появи. Бе се загърнала в халат, косата ѝ бе мокра, кожата ѝ бе влажна и страхотна. Колкото и да не си признаваше, че я харесва, трябваше да си признае, че ставаше за нещо повече от вечерно разпускане. Беше страшно красива и нежна. Такава беше и като вълчица — съзнанието му я помнеше такава, каквато я видя в тъмницата. Снежнoбяла, с блестящи сини очи. Нямаше друга като нея и това го изпълваше с гордост.

Без да го поглежда, тя започна да оправя леглото. Той бавно се приближи и я прегърна. Опря гърба ѝ към гърдите си. Притисна я към себе си, след което я обърна и я бутна на леглото. На следващата секунда бе върху нея, но се случи нещо, което не бе мислил, че някога ще стане. Тя го избута и стана от леглото. Той я изгледа ледено и посочи мястото, където бе преди секунди.

— Веднага се върни в леглото, Катрин — каза през зъби той и присви очи.

Катрин го изгледа смело.

— Няма — озъби му се тя.

Крис започна да се надига, бавно и заплашително.

— Веднага — каза ядосано той.

— Няма — отвърна смело Катрин.

— Веднага — повиши глас Крис.

Тя се приближи до него и го погледна право в очите.

— Ако се върна при теб, на леглото и ти позволя да направиш това, което искаш, аз... за наследника ти няма да е добре — каза му тя.

Той присви очи, отвори уста и бавно я затвори.

— Моят... какво? — попита той.

— Чу ме много добре. Твоят наследник и сега ако ми позволиш той иска да спи, което, Господарю мой, значи, че и аз трябва да спя, така че лека нощ и приятни сънища — каза му тя.

След това си легна, без да се интересува от злобния си съпруг и заспа.

Крис също си легна, но така и не заспа. Продължаваше да мисли върху думите ѝ, а на сутринта щеше да разбере дали жената му лъжеше или не.

ГЛАВА 7

Кръвта вода не става.

Крис все още гледаше спящата до него Катрин. Очите му бяха присвити, лицето му бе бледо, челото му бе сбръчкано, а сърцето му биеше бясно. Искаше му се да събуди жена си, но не смееше. Ако казваше истината, то тогава всичко щеше да се промени. Цяла нощ бе гледал красивото ѝ лице, което не показваше колко много я боли за миналото. Крис знаеше, че тя все още искаше Джон. Никога обаче нямаше да я остави, дори и тя да не го обичаше, щеше да е с него завинаги. В следващия момент тя сънено отвори очи, русите кичури коса падаха свободно на гърба ѝ. Очите ѝ с цвят на небе сезираха сериозно в него. Не знаеше какво да ѝ каже.

Катрин гледаше мъжа до себе си. Както винаги, той изглеждаше леден, далечен до невъзможност за понасяне. Но невероятно сексапиден и привлекателен. Чертите на лицето му бяха мъжествени, а в съчетание с буйните му коси, бе просто красив. Но всеки път, когато го видеше, си спомняше какво ѝ бе причинил.

Какво ѝ бе отнел, от какво я бе лишил. Гледаше я с присвити очи, а самото му държание я вледеняваше. Искаше ѝ се да стане и да избяга, но не можеше. Леко се поизправи и го погледна сериозно.

— Кажи ми... — започна той.

— Какво? — объркано попита тя.

— Истината, Кейт... Моля те — промълви той.

Катран стоеше и гледаше невярващо мъжа до нея. Сякаш не бе онзи човек, който съсипа всичко, което тя бе обичала. Изглеждаше толкова добър и уязвим, но знаеше, че той никога няма да бъде такъв. Не и към нея.

— Вярно е всичко, което ти казах снощи — рече тя и се изправи. Запъти се към банята без повече да му обръща внимание.

— Кейт... — повика я той.

— Не ме наричай Кейт! — извика му гневно тя.

— Как искаш да ти казвам? Скъпа, мила, Кити? — започна, влизайки в банята.

— След като ти решаваеш как да ме наричам, тогава аз ще реша как да ме наричаш ти — каза му тя, след което се намръщи. — Ти поне знаеш името ми, а аз твоето — не.

— И така ще си остане — заяви ѝ той, след което си взе душ, облече се и изчезна някъде.

Катрин също се приготви и излезе на разходка. Слънцето я галеше, топлеше я, а тя бе потънала в мислите си. Какво ли щеше да става от сега нататък? Докато вървеше си спомняше Джон. Кафявите му очи, които я гледаха с любов. Как прокарваше пръсти през червеникавокафявата му коса. Как го прегръщаше, как обичаше всичко в него. Помнеше колко нежност имаше у него, колко много го обичаше и колко я обичаше той. Обичаше да бъде с него, винаги, във всякаква форма. Просто да го усеща до себе си.

„Сега всичко е различно“ — помисли си, спомняйки си Алфата. Той беше вледеняващ и страшен за всеки. Освен за брат си, разбира се. Трябваше да каже на сестра си, трябваше да я спаси от Бетата, който вероятно щеше да е като брат си, а тя нямаше да позволи това.

С уверена крачка тръгна да търси мястото, където знаеше, че е Селена. Бе на няколко крачки от дома, който ѝ бе дал Крис, в нощта, когато бе убил съпруга ѝ. Но тя не бе сама. Бетата... Лоугън я бе притиснал силно към близкото дърво и вероятно се опитваше да разбере колко дълбоко може да стигне езикът му, след като я поглъщаше с целувки. А тя дори не се опитваше да го отблъсне, явно доста бе хлътнала по него. Личеше си от километри. Ако Катрин не знаеше чия кръв тече във вените му, нямаше да се възпротиви на връзката им, но след наученото миналата нощ, нямаше да позволи на сестра си да се озове в ръцете на брата на Крис. Независимо, че на пръв поглед бе напълно различен от мъжа ѝ, Лоугън бе негов брат, а кръвта вода не става. Без да се двоуми, Катрин повика сестра си:

— Ена, ела за момент — наричаше я с галеното ѝ име, но в гласа ѝ нямаше и капка нежност.

Селена едва успя да се да се изплъзне от прегръдките на върколака и след минута бе до сестра си.

— Малко е невъзпитано да прекъсваш хората — каза на Катрин леко дръпнато.

Може би заради хормоните, но кръвта на Катрин закипя. Неблагодарница. Кат изгледа сестра си ужасно ядосано и единственото, което каза бе:

— Добре, съжалявам, че ви прекъснах. Предай на девер ми моите поздравии. Приятен ден — врътна се на пети и се насочи към дома си. Тя се опитваше да защити сестра си от всичко и всички, а ето как ѝ се отплащаше тя.

— Катрин, спри, моля те! — помоли я Селена, но сестра ѝ не ѝ обърна внимание, беше бясна.

Кат се озова пред дома си и гласът на Крис я стресна.

— Къде беше? — и след като я огледа обстойно, продължи. — Добре ли си? Ела... нека влезем и да си починеш. Не трябва да се натоварваш.

Тя не се усети кога е проговорила, но веднага, след като осъзна какво е казала, ѝ се прииска да не беше казвала нищо.

— Добре съм, Крис. Просто неблагоприятната ми сестра днес ми показва явно, че колкото и да се опитвам да я предпазя, ще се проваля, защото тя не иска да бъде пазена. Знаеш ли, приех да се държа като съпруга, за да я защитя от теб, но вече се отказвам. Писна ми... Иначе досега да съм те убила...

Господи, какво бе казала? Опита се да избяга, но силните ръце на Крис я хванаха и не ѝ позволиха да помръдне.

* * *

Междувременно Селена се насочи с бавни стъпки към Лоугън. Когато бе на няколко сантиметра от него, го зашлеви с такава сила, че звукът от плесницата ѝ изгони птиците, които се криеха в дърветата.

— Да не си се побъркала, по дяволите? — попита я той изпълнен с недоумение.

Селена понечи отново да го зашлеви, но той хвана ръката ѝ.

— Отговори ми! — настоя той.

— Сега разбирам, че си негов брат. Обожаваш да нареждаш. Но не мога да разбера, каква беше целта ти. Да ме хванеш в мрежите си и да започнеш да се държиш с мен, както той със сестра ми? Знаеш ли какво, няма да се обяснявам с теб. Вървете по дяволите и ти, и брат ти.

Тя опита да се отдръпне от него, но той не ѝ позволяваше. Бе я стиснал в силната си хватка, заровил глава във врата ѝ, без да казва нищо. Само поемаше аромата ѝ, наслаждаваше му се, все едно че за последен път беше в прегръдките му. Нещо му подсказваше, че случаят бе точно такъв.

— Никога не съм искал да става така — каза той тихо, без да помръдне. — Не одобрявам държанието на брат ми спрямо сестра ти, но... не мога да направя нищо. Той е Алфата, а аз съм му подчинен.

Селена успя да се дръпне от него съкрушено.

— Сега не говорим за сестра ми. Излъгал си ме, или по-скоро си премълчал истината от мен. Как искаш между нас да има нещо сериозно, след като не си бил честен с мен? Не казвай нищо повече. Това беше. Край! — изкрещя тя и ридаейки се затича към дома си.

Искаше ѝ се да отиде при Катрин, но тя ѝ беше ужасно ядосана в този момент и нямаше да ѝ обърне внимание. А и когато си бе тръгнала бе забелязала Крис да я чака на прага на вратата им. Видимо беше леко ядосан, но също така и притеснен. Защо ли?

ГЛАВА 8

Двете крайности.

Крис гледаше Катрин. Целият бе пребледнял. Гледаше я и се опитваше да е спокоен. Тя знаеше името му. Как бе възможно това? Това обаче не беше най-лошото. Лошото бе, че тя искаше да го убие. Това вече нямаше да ѝ се размине, а в момента не го интересуваше състоянието ѝ. Щеше дай покаже, че към Алфата трябва да има уважение.

Хвана я грубо за ръката и я избута в къщата. Катрин седна на леглото и го погледна със страх. Той започна да крачи напред-назад из стаята, мислейки кой е най-правилният начин да постъпи в този момент. Минутите минаваха, а двамата мълчаха. Катрин го гледаше със страх и ужас, а той крачеше, опитвайки се да успокои подивялата си същност.

В следващия момент се спря и я погледна право в очите.

— Кой ти каза името ми? — изсъска той.

— Аз... а... аз — заекна тя.

— Кажи ми! — извика ѝ той.

— Чух Джон да го казва — извика на свой ред тя.

Катрин знаеше какво си бе навлякла. Знаеше, че не бива да изрича името му и че му бе показала какво чувстваше всъщност. А това, че бе споменала съпруга си, нямаше да ѝ помогне изобщо. Той се приближи бавно и заплашително, но тя не трепна. Лицето му бе на сантиметри от нейното, очите му я гледаха с обичайната си студенина, но точно тогава тя съзря и нещо друго, освен студ, там имаше и празнота. Колкото повече го гледаше, толкова повече душата ѝ се изстудяваше. Въпреки това, мъжествената му красота я привличаше и едновременно плашеше.

Не, не искаше да е тук, не и с него. Искаше ѝ се да е в миналото, да гледа топлите очи на Джон. Очите, които я стопляха и успокояваха. Вместо това обаче, тя бе тук, гледаше сивите ледени очи и ѝ се искаше да избяга, но нямаше къде. Не искаше да изостави глутницата си.

Сега обаче щеше да бъде силна, все пак той нямаше да ѝ направи нищо, не и следващите месеци. Бавно се освободи от „мъжа си“ и тръгна към банята. Точно преди да стигне обаче, нечие тяло я притисна към стената. Много добре знаеше кой е. Гърдите му се опираха в гърба ѝ, ръцете му стискаха нейните — силно и грубо, а гласът му зашепна в ухото ѝ:

— Ако още веднъж те чуя да изричаш нещо от това, което каза преди малко... е да кажем, че няма да си доволна от последствията — каза ѝ студено той, след което допълни. — Не си играй с мен, Катрин, няма да ти го позволя.

Тя не отговори нищо, опита се да диша бавно, да стои мирна, да се подчинява. Знаеше, че Крис не се шегува, но сега това не я интересуваше. Опита се да се отскубне, но той затегна хватката си. Ръцете я боляха толкова много, че тя заплака. А той като че ли изобщо не се интересуваше от това.

Тогава обаче се случи най-неочакваното нещо. Вратата на къщата се отвори с трясък, Крис се отскубна от нея, а тя с усилие се обърна да види кой е новодошлият. Бетата, т.е. Лоугън, стоеше на вратата. Лицето му бе сериозно, очите му издаваха колко бе бесен, стойката му подсказваше, че бе готов за атака. От гледката я побиха тръпки и бързо се обърна към Крис. Той бе абсолютно копие на емоциите на брат си. Точно в този момент тя осъзна, че двамата бяха като един човек — и двамата бяха студени и зли. Катрин тихо въздъхна и се зарадва поне за едно нещо, че е спасила сестра си от ужаса, който можеше да ѝ донесе Лоугън.

Крис и Лоугън се гледаха доста продължително, а в къщата бе тихо, опасно тихо. Тогава тишината бе прекъсната от Лоугън, който изсъска на брат си.

— Трябва да поговорим веднага — казвайки това, той се обърна и излезе.

Крис го погледна, но преди да излезе, се обърна към нея и я погледна с поглед, който казваше всичко необходимо. От погледа му цялото ѝ същество се вледени. А този не беше ужасно мил. Нямаше спор по този въпрос.

Двамата излязоха и отидоха до беседката, която се намираще до дома им. Никой от тях не седна, а се подпряха от двете страни.

Достатъчно далече един от друг. Бяха заели една и съща поза. Личеше си от километри, че бяха братя.

— По дяволите, Крис! Писна ми вече от теб и проклетото ти държание. Не само към глутницата, но най-вече към жена ти — изкрещя Лоугън, не му пукаше, че някой може да го чуе.

— Лоугън, не се меси в личния ми живот. Това между мен и жена ми не те засяга. Знай си мястото — каза Крис съвсем спокойно, без да помръдне.

— Така ли? Аз съм ти брат, проклетнико. Така че и ти си знай мястото. Да не мислиш, че вашите отношения с Кати не се отразяват и на моите със сестра ѝ. Тя ме зараза днес, поради простата причина, че съм ти брат. По дяволите, аз я обичам. Писна ми да съсипваш живота ми, Крис. До гуша ми дойде.

— Кати, наричаш я Кати. Тя знае ли? — попита Алфата, но този път гласът му бе напрегнат и дрезгав.

— Да, наричам я така и тя знае. Нали знаеш, братле — каквото повикало, такова се обадило. Аз се държа добре с нея, което ми дава някои плюсове. Като това да я наричам Кати. Мамка му, тя носи детето ти, а ти се държиш с нея като с вещ. Направо си представям какъв „страхотен“ баща ще си и ми става жал за горкото мъниче и майка му.

Кръвта на Крис започна да кипи. Как смееше брат му да му говори така? Не го ли познаваше, за да знае до какво ще доведат думите му. Щеше да си изкара боя и то много здрав.

— Лоугън, махай се. Започваш да прекаляваш. А това никак не е добре — изръмжа му Крис.

— Да прекалявам ли? Това е, защото не се виждаш от страни. Започни да се държиш добре с нея. Как мислиш, че ще се отрази това на детето, като види, или по-точно усети отношението на баща си към майка му. Ще го травмираш. Ти изобщо замислял ли си се? Ще ставаш баща, Крис. Порасни, мамка му. Ако родителите ни бяха живи щяха да си теглят куршума, ако видеха в какво си се превърнал.

— Много добре знаеш какво ме променени. И за всичко това е виновен Джон. Затова го убих — отвърна Крис, а гласът му бе станал необичайно тих.

— Знам, братле. Но нея вече я няма и ти трябва да продължиш... с Катрин. Тя е твоята вълчица. Покажи ѝ, че не си животното, за което те мисли. Така ще помогнеш и на себе си и на мен. Махам се. Дадох ти

доста теми, над които да размишляваш. — След което прие вълчата си форма и изчезна в гората.

Крис продължаваше да стои там, после седна и хвана съкрушено главата си с две ръце. Никой от тях не разбра, че свидетел на този разговор бе станала не само Катрин, но и Селена. Селена се намираше в дома на сестра си и двете слушаха и наблюдаваха разговора им.

ГЛАВА 9

Обратите на съдбата.

Няколко дни по-късно

Селена няколко дни събираше смелост да се изправи пред Лоугън. От разговора, на който бе станала свидетел си личеше, че той не бе съвсем като брат си. Вероятно и Крис не е бил такъв, но нещо го е променило. Не бе нейна работа, но я глождеше. Вече се бе мръкнало, когато тя реши да отиде при Лоугън. Той бе излязъл навън и цепеше дърва за огрев. Бе толкова красив. Мускулите му изпъкваха всеки път, като замахнеше. Истински рай за очите. Когато я забеляза, мъжът спря и остави брадвата.

— Какво има, Ена? Нещо не е наред ли? — попита я той загрижено. Не я бе виждал от няколко дни и вече се бе притеснил за нея. Да не би да ѝ се е случило нещо?

— Искан да поговоря с теб... за нас. Може ли да дойдеш у дома, не искам да ни слушат и останалите. Съгласен ли си?

Лоугън кимна и я последва.

Когато затвори вратата зад себе си, тя се хвърли в прегръдките му. Той я притисна силно към себе си и попита:

— Ена, мила? Какво има?

— Съжалявам, скъпи. Съжалявам, че прибързах с преценката си. Ти не си като брат си, ти си различен. Вече го знам. Преди няколко дни двете с Катрин дочухме разговора между вас двамата. Ти му се караше за държанието му спрямо нея. Сега виждам, че вие сте толкова различни. Прости ми! — примоли го тя.

Лоугън се наведе и я целуна много нежно.

— Разбира се, че ти прощавам, глупаче.

Тя отвърна на целувката и се притисна още по-силно в него, а целувката им стана по-страстна. Той внезапно се дръпна от нея и я погледна в очите.

— Това значи ли, че отново сме заедно? Моля те, кажи „да“! — каза той, а в очите му се четеше копнеж по нея.

Тя кимна и прошепна в ухото му.

— Това на какво ти прилича? — и отново започна да го целува.

Той изръмжа и се наслади на момента, като не спираше да я целува.

* * *

Крис се загледа след Кейси. Вълчицата си я биваше, бе нова, а и бе алфа. Крис наскоро бе завладял глутницата ѝ, а тя доброволно бе дошла с него, както и цялата ѝ глутница. Той гледаше стройното ѝ тяло. Боже, беше обвързан и трябваше да се държи прилично. Обаче Катрин, милата му съпруга, го избягваше.

В този момент обаче погледът на Кейси срещна неговия. Пъстрите ѝ очи го гледаха с интерес, а кафявата ѝ коса красиво обгръщаше лицето ѝ. Трябваше да се махне от тук. Бавно се изправи, но тя не спираше да го гледа и да следи всяко негово движение. Трябваше да се прибере вкъщи и да чака Катрин. След няколко минути чу входната врата да се отваря и затваря. Значи тя се прибираше, нямаше търпение да я види. Тръгна бързо да я посрещне и се заби на място. Пред него не стоеше Катрин, а Кейси. Гледаше го съблазнително и леко облизваше устните си. Той се приближи към нея и я погледна преценяващо.

— Кейси — изхриптя той, — какво искаш?

— Теб — отвърна му тя и му се нахвърли.

Той отвърна на целувката ѝ и двамата се свлякоха на пода.

Половин час по-късно двамата все още бяха на земята. Кейси се бе притиснала максимално към Крис. Всичко бе приключило и двамата дишаха тежко. Крис стана и започна да се облича, а тя го гледаше невярващо.

— Крис... — започна тя.

— Недей, това беше грешка и то голяма. — В този момент обаче, входната врата се отвори.

Крис видя съпругата си, която се усмихваше. В момента, когато тя ги видя, на лицето ѝ се появи ярост. Тя гледаше ту единия, ту другия, а в очите ѝ напиреха сълзи — от обида или от тъга, това той не можеше да разбере.

Катрин бавно остави чантите си на единия от столовете край вратата. Тръгна бавно и заплашително към все още голата Кейси. А когато я стигна, я хваната за косата, изправи я и я изрита от къщата, след което захвърли и дрехите ѝ. Затръшна силно вратата и го погледна. Той не знаеше какво да ѝ каже, как да ѝ се извини. Искаше да го направи, но гордостта му пречеше да изрече тези думи. Трябваше да е наясно, че той никога нямаше да се държи с нея като с негова любима. Това си го бе забранил точно когато Ерика му бе отнета. Бе ѝ обещал да не обича друга.

— Как можа?! — изплака тя като обезумяла. Сълзи се стичаха по лицето ѝ. Гледаше го и ѝ се искаше да умре. Знаеше, че не бе редно да изпитва това, което изпитваше към него, но то бе факт. През последните няколко дни се държеше изключително мило с нея и тя си бе помислила, че се е променил. Но уви.

Бе си същия. Дори по-лош. Изневеряваше ѝ в собствения им дом, с новата вълчица. Доколко знаеше, тя също бе алфа. Тогава ѝ просветна.

— Искаш да се отървеш от мен, затова си с нея, нали? Тя също е Алфа, затова ли? Искаш друга. Насити се на наградата си и сега минаваш на следващата. По дяволите, колко съм глупава? Дори си мислех, че... забрави. Вече няма значение. Не мога повече.

Той пристъпи към нея заплашително.

— Я престани със сцените! И двамата знаем, че това е само една постановка от твоя страна. От кога ти пука с коя съм? Мога да бъда, с която си поискам.

Катрин се подпря на стената и каза тихо, почти недоловимо:

— Пука ми, разбира се, глупак такъв. Защото, защото... те обич... — спря се, преди да изрече думата. Нямаше да се унижава повече. Не и пред него. Отвори вратата и побягна.

— Катрин! — извика той след нея, но тя не му отговори, а изчезна в мрака.

Крис замръзна на място. Тя „обичам“ ли щеше да каже? Не можеше да е това. Тя не можеше да го обича. Не и след всичко, което ѝ бе сторил.

— Катрин! — извика той след нея, но тя не му отговори, а изчезна в мрака.

Катрин плачеше неистово, не можеше да спре сълзите си. Не можеше да се върне в онази къща. Тогава тръгна към дома на сестра си, там светеше. В един момент вратата се отвори и Селена застана на прага. При вида на сестра си, Катрин се затича към нея като не преставаше да плаче.

— Какво има, миличка? — попита я Ена.

Задавяйки се от сълзите си, Катрин не можеше да говори, а и сестра ѝ не настоя.

— Хайде да те заведем да си полегнеш, имаш нужда от сън. Хайде, сестричке.

Кат се подчини и легна на леглото в стаята за гости. Сестра ѝ се сгуши до нея и я прегърна, започна да гали косата ѝ, докато ѝ пееше песента, която майка им им пееше, когато бяха тъжни.

Постепенно дишането ѝ се успокои и тя заспа. Селена стана и отиде при Лоугън.

— Какво има? — попита я той.

— Не каза нищо, но мисля, че знам кой е виновникът — отвърна тя равно.

Лоугън изръмжа и я прегърна.

— Брат ми е ужасен. Мисля, че пак трябва, да си поговоря с него.

— Не тази вечер. Остани тук — помоли го тя.

Лоугън не отвърна нищо, а само я целуна в знак на съгласие.

* * *

Цяла нощ Крис вървеше като обезумял напред-назад, а в мислите му бе само една-единствена жена — Катрин. Искаше му се да е до него, да може да я прегърне. Трябваше да признае, че брат му бе прав. Той не беше добър към нея, а и не се бе променил, когато нейното състояние я бе променило. Мислеше, че за него всичко бе свършило, когато му бяха отнели Ерика. Но какво ли правеше Катрин? Искаше му се да е при нея и щеше да го направи.

Излезе от къщата им и се насочи към тази на Селена. Почука и зачака Селена да му отговори. Врата бързо се отвори, но пред него не стоеше Селена, а Лоугън. Той го погледна изненадано, но брат му само му намигна и му направи място да мине. Минавайки покрай Селена, тя

му се усмихна и притеснено му посочи една стая, а те с Лоугън изчезнаха някъде.

Той бавно и много тихо отвори вратата и видя спящата Катрин. Приблужи се, нежно я вдигна и я понесе към дома им. Тя не се събуди по пътя, а вече у дома им, я положи още по-нежно на леглото и започна да я гали.

Бяха необходими няколко секунди преди тя да отвори сънено очи и да го види. Когато осъзна къде е, се надигна и точно когато той си помисли, че отново ще си отиде, тя го целуна силно и страстно. А той се остави да го бутне върху леглото и да легне отгоре му. Наведе глава си и прошепна в ухото му.

— Знам, че е грешно и нередно да те обичам, след всичко, което ми причини. Повярвай ми не мога да повярвам, че чувствам такова нещо, след всичко, на което ме подложи. След болката, която ми причини, когато ми отне Джон. Но сега, когато съм тук с теб, мога да осъзная, че те обичам повече от него, повече от всеки друг през живота си. Знам, че не искаш да си различен от това, да си студен, но искам да ме обичаш — казвайки му това тя го целуна и допълни: — Обичам те.

— Какво правиш, Катрин? — попита я той.

— Желая те, любими. Бъди мой — каза тя тихо и толкова нежно.

Крис започна да я целува страстно, а тя му помогна и двамата да свалят дрехите си. Най-накрая щяха да бъдат заедно по нейно желание.

ГЛАВА 10

Неведоми са пътищата на съдбата.

На следващия ден Катрин стоеше в прегръдките на Крис. Вечерта беше вълшебна, а тя не можеше да повярва, че мъжът до нея е наистина този, който я бе лишил от всичко, което бе обичала в миналото си. Чуваше как бие сърцето му, усещаше дишането му и всичко това ѝ харесваше. Всичко, което бе ненавиждала преди, сега ѝ харесваше. Притисна се по-силно към него и усети как той започва да си играе с косата ѝ. Вдигна глава и погледите им се срещнаха. Той се надигна леко и я целуна — нежно, но и страстно. Тя отвърна на целувката му, което отново го изненада. Да, явно не бе свикнал с това тя да иска да бъде с него. Тя обаче отново тръгна да го целува и точно преди устните им да се срещнат той промълви:

— Съжалявам — тихо прошепна той.

— За кое? — объркано попита тя.

— За... миналото... за това, което ти причиних — каза още по-тихо от предния път.

— Крис... — започна Катрин и се отдръпна от него. — Нека не говорим за това.

Той се надигна и я погледна, искаше му се да ѝ признае всичко, което терзаше душата му. Искаше му се да ѝ разкаже защо бе разрушил живота ѝ.

— Трябва да ти призная защо убих Джон — каза ѝ той.

Катрин преглътна с усилие и само кимна, това му стигаше и той започна своя разказ.

— Преди години, когато застанах начело на глутницата се обвързах с една от вълчиците. Тя беше прекрасна, очите ѝ бяха като прекрасни изумруди, косата ѝ беше огнено червена. И беше Омега, да, знам, че това е забранено — Алфа и Омега, но аз я обичах и се обвързах с нея. Бяхме много щастливи. Един ден обаче, тя бе излязла да потича. С нея бе и Ейприл. Двете се натъкнали на ловци, които ги подгонили. Те нямали никакъв избор, освен да навлязат в територията

на глутницата на Джон. А той от своя страна решил да се направи на велик Алфа и ги нападнал. Ранил бе Ейприл, а Ерика... тя... бе убита.

Катрин слушаше историята на своя съпруг, чуваше как гласа му трепери, когато споменаваше името на тази Ерика. Искаше ѝ се да го прегърне, но нямаше да направи нищо, докато не свърши историята му.

— Веднага усетих какво става с нея, връзката ни бе толкова силна. С брат ми и още няколко вълци тръгнахме да ги търсим. Когато стигнахме мястото обаче и видях безжизненото ѝ тяло всичко в мен умря. Ейприл беше много зле, едва оживя. А аз никога повече не бях същият, всичко в мен се вледени. Точно тогава в съзнанието ми имаше само една мисъл — отмъщение. Мислех да напада неговата вълчица — теб, но това нямаше да ми донесе успокоение. И една вечер просто го реших, тръгнах с най-добрите си вълци и изпълних своето отмъщение. Е, тогава взех и други неща, като глутницата. И... теб. В началото си мислех, че Джон не е знаел коя е била Ерика, но после се досетих, че няма как да я е сбъркал, не и с Ейприл до нея. Той винаги ме е мразил, Кити, и това бе единственият начин да ме пречупи. Вместо това обаче, той вледени душата ми, уби сърцето ми и ме превърна в жестокия човек, който съм сега.

Той спря и си пое глътка въздух, а Катрин го гледаше безмълвно. В очите ѝ напиреха сълзи. Тогава той я погледна за първи път откакто започна своята история.

— Съжалявам, Кити, толкова много, че обърках живота ти — искрено ѝ каза той.

При тези му думи Катрин се пречупи, сдържаните досега сълзи започнаха да се търкалят по лицето ѝ. Протегна треперещата си ръка и го помилва по лицето. В този момент всичко, което бе станало в миналото нямаше значение. А Катрин осъзна, че колкото и да бе обичала Джон, тази любов нямаше нищо общо с това колко обичаше Крис. Любовта ѝ към него беше прекалено голяма. Той ѝ се усмихна плахо, а тя промълви.

— Вече няма значение... обичам те — каза му тя.

Той бързо се наведе към нея и започна да я целува. Тя отвърна на целувката му още по-страстно. Тогава Крис изръмжа и се озова отгоре ѝ. Намести се между бедрата ѝ, докато продължаваше да я целува.

— Обичам те, Катрин... — прошепна в ухото ѝ и я облада за пореден път през последните 24 часа. — Ще бъда нежен — каза ѝ. —

Не искам да притесняваме детето ни.

— Сина ни — поправи го тя.

При тези й думи, той спря и я погледна.

— Момче? Ще имам син? Сериозно ли? — попита той.

Очите му грееха от щастие.

— Вчера бях на лекар и потвърдиха пола на детето. Да, ще си имаме момченце. Не зная дали ще ти хареса, но си мислех да го нарека Крисчън. Обожавам името и винаги съм искала синът ми да се казва така. Какво ще кажеш? — попита го тя, докато с едната си ръка си играеше с косата му.

Крие се усмихна лукаво.

— Харесва ми, даже много — каза като натърти на „много“.

И продължи да я целува и да ѝ доставя удоволствие, което никога преди не бе изпитвала.

След като бяха приключили, той се отпусна до нея и я взе в прегръдките си. Чувстваше се страхотно. Не можеше да повярва, че тя го обичаше и че бе разкрил душата си пред нея. Прегърна я още по-силно и когато тя постави главата си на гърдите му, я целуна по устните и по косата.

— Правиш ме най-щастливия мъж на земята. И обещавам, че никога повече няма да те нараня. Заклевам се!

Тя само изпъшка и го целуна по врата, а той направо се разтопи.

— Съжалявам, че го споменавам, но относно Кейси — ще я отлъча. Няма да ѝ позволя да остане тук и да пречи на щастието ни. Тя ме иска, а аз определено не я искам. Няма да ми стигне един живот, за да ти се реванширам за изневярата, но, мамка му, ще се постарая. Искам да си щастлива... ние да сме щастливи.

— Направи го, иначе утре ще имаме нов килим. Вълча кожа, качество „Алфа“. Не обичам да деля. Ако до сега не си го знаел, вече е време да го разбереш — каза тя ѝ се усмихна.

— Много смешно. Искам да ме наричаш по име — Крис. Никога повече не искам да ме наричаш по друг начин. Какво ще кажеш?

Катрин се усмихна и го захапа за зърното.

— Предпочитам да те наричам скъпи, мили и любими.

Крис отново изръмжа и я дръпна, за да може тя да се озове над него.

— Госпожо, явно не осъзнавате, че си просите нещо. — Надигна се към нея и я дари със страстна и продължителна целувка. — И, определено предпочитам да ме наричаш с всички нежни имена, които предложи — продължи и двамата започнаха да се движат в сладострастен ритъм.

ГЛАВА 11

И отново бе тъмнина.

На следващия ден Крис бе прегърнал силно Катрин, а тя го целуваше по гърдите. Харесваше му, че тя го обича и че най-накрая можеха да бъдат щастливи. Катрин взе да се надига и застана отгоре му. Усмихна му се лукаво и се наведе да го целуне. „Да, явно следващите месеци щяха да бъдат прекарани само в леглото“ — мислеше си той, докато я целуваше. Не че му пречеше. Той отговори на целувката ѝ и ѝ даде това, което искаше — бавно и сладостно. По някое време уморен и щастливо засмян прошепна в ухото ѝ:

— Трябва да ставаме, колкото и да не ми се иска. Трябва да видя какво правят новите членове на глутницата.

— Като говорим за новите... — започна тя и го погледна сериозно.

— Любов моя, ще се отърва от нея още днес — успокои я той и се запъти към банята.

— Къде отиваш, готин задник? — викна му тя.

Крис повдигна изненадано вежди. Правилно ли бе чул, че тя го нарече „готин задник“? Трябваше да си признае, че му харесва.

— В банята — още докато го казваше, Катрин се надигна и тръгна към него.

С усмивка на лице се приближи към него, подаде му ръка и каза:

— Да вървим.

Двамата си взеха един много дълъг и горещ душ.

Крис се облече, както винаги в тъмно, и излезе. На лицето му се бе залепила голяма усмивка, а в ума му бяха спомените от последните няколко часа. Бе оставил Катрин спяща на леглото, искаше му се да остане, но трябваше да провери глутницата. Всички му правеха път, а той вървеше уверено и властно сред тях.

Видя Кейси, чийто поглед бе изкусителен. Той знаеше защо го прави — за да може да бъде Алфата на неговата глутница. Тръгна към нея, а тя му се усмихна предизвикателно и запърха с мигли. Крис

нямаше намерение да бъде мил с нея, повече нямаше да се подаде на вълка в себе си. Застана пред нея и я прекъсна точно, когато тя щеше да каже нещо.

— Искам да напуснеш глутницата ми — заповяда ѝ той.

Лицето ѝ веднага помръкна, тя го погледна невярващо.

— Какво? — попита го.

— Тръгвай си, не те искам в глутницата си — каза ледено той.

— Но... — започна тя.

— Веднага! — изръмжа ѝ той.

В очите на Кейси се появиха сълзи, но тя само кимна и промълви:

— Както заповядате. — Обърна се и изчезна от погледа на Крис.

Той продължи да върви, а останалите вълци го гледаха със страх и почитание. Не го интересуваеше особено какво мислят те за него. Той бе техен водач и те трябваше да се подчиняват. Стигна до беседката, където брат му му бе показал в колко зъл човек се бе превърнал Крис и седна. Замисли се за всички неща, които се бяха случили. Замисли се за Катрин, обичаше я, искаше я и от сега, всичко щеше да е различно. Замисли се и за Кейси, тя наистина бе сигурна, че той ще бъде с нея. Той обаче обичаше само една жена — Ери... не, Катрин. Сърцето му обаче не знаеше коя от двете обича. Все още страдаше от загубата на Ерика. Искаше му се да е щастлив с Катрин.

Точно тогава пред него застана фигурата на висок мъж. Крис вдигна поглед и видя брат си.

— Здравсти, Криси — рече брат му шеговито.

— Искаш да те фрасна, или просто да прекараш няколко ободряващи часа в тъмницата? — попита той Лоугън.

— О, я стига — отговори му Лоугън.

— Какво искаш? — попита го той.

— Жена ти е при сестра си и аз бях помолен да те намеря и да те отведа там.

— Станало ли е нещо? — притеснено попита Крис.

— Не — отвърна Лоугън и стана — Да вървим.

След няколко минути бяха в къщата на Селена. Тя и Лоугън се бяха прегърнали, но той продължаваше да се шегува с Крис.

— Наистина обмислям да те пратя в тъмницата — каза най-накрая Крис.

Селена ахна и прегърна по-силно Лоугън, а той се засмя доста гръмко.

— Престани с тази тъмница, скъпи — скастри го Катрин.

— Добре — отвърна ѝ примирено Крис.

Тя се надигна и го целуна, двамата се бяха прегърнали, а и в момента, в който Крис се загледа в брат си видя одобрение в очите му. Крис му намигна и вечерта продължи в шеги, закачки и много целувки. Никой от четиримата обаче не забеляза фигурата, която ги гледаше от прозореца. В очите на непознатата фигура се четеше ярост, тя щеше да получи своето отмъщение. Скри се и зачака подходящия момент.

По някое време Крис се обърна към Катрин.

— Мисля, че е време да си лягаш. Трябва да си почиваш — каза той и помилва нежно корема ѝ.

— Добре, любими. Мисля, че и Крисчън иска да спи — засмя се Катрин и целуна съпруга си.

— Какво?! — изненада се Лоугън.

— Лоугън...! — започна Крис.

— Стига, братко, това е интересно — ухили се Лоугън. — Я кажи, Кати, как ще се казва племенника ми?

— Крисчън — отговори тя с усмивка.

— Ще го кръстиш на брат ми? — изненадано вдигна вежди Лоугън.

— Какво? — изрече Катрин и се обърна към Крис.

— Цялото ми име е Крисчън — тихо отговори Крис.

Очите на Катрин се напълниха със сълзи и тя леко го помилва по лицето и го целуна.

— Не може да стане по-добре — рече му тя между целувките.

Когато се отделиха един от друг, Крис прати на брат си един убийствен поглед и прегърна съпругата си. Селена и Лоугън обаче изглеждаха щастливи от развоя на събитията. Всички бяха щастливи, а Крис се чувстваше невероятно.

Двойките постояха още малко заедно, смеейки се и забавлявайки се. Все още не виждаха непознатия, който изгаряше от нетърпение да получи отмъщението си.

Беше късно и Крис се надигна да подаде ръка към Катрин. Време беше вълчицата му да си почине. Катрин му се усмихна влюбено и пое ръката му. Двамата тръгнаха към вратата, сбогуваха се с Лоугън и

Селена и поеха към къщата си. По пътя Крис прегръщаше Катрин и ѝ шепнеше нещо в ухото, а тя отвърна с доста страстна целувка. Точно тогава зад тях се чу женски глас.

— Ще си платиш, Крис — каза жената, а гласът ѝ бе пропит с отрова.

Докато Крис се опомни пред него беше разярената Кейси.

Без да каже нещо повече, тя прие вълча форма и му се нахвърли. Крис нямаше време да реагира. Тя го ухапа за врата и не пускаше, докато той не изгуби съзнание. Крис се бореше, но в човешка форма не можеше да направи нищо. Мислейки си, че го е убила, Кейси се насочи към Катрин.

— Никой няма да ми попречи да получа тази глутница. Най-вече твоето копеле. Алфата вече е история и мисля да вкарам нов ред.

Катрин не можеше да се трансформира, защото така щеше да изгуби бебето. Обърна се и се затича към първата врата. Влезе в къщата, скри се в една от спалните и започна да търси нещо, с което да защити себе си и бебето. Прерови няколко чекмеджета и намери револвер. Имаше само един куршум, което значеше, че не трябва да пропуска. За нищо на света.

Тя застана в един от ъглите на стаята и зачака. Чуваше стъпките на вълчицата, приближаващи се към нея бавно и заплашително.

Вратата леко се отвори и Катрин видя муцуната ѝ. Кейси я бе усетила, затова се затича към нея и скочи. За секунда Катрин вдигна пистолета и натисна спусъка. Звукът можеше да спуга тъпанчетата ѝ, но не ѝ пукаше. Искаше да убие гадината и да отмъсти за съпруга си. Кейси беше скочила, но падна на земята приела човешката си форма. В главата ѝ зееше огромна дупка. Можеше да види как мозъка ѝ се разтича по пода на стаята.

От гледката на Кати ѝ се догади и тя избяга от стаята. Когато вече бе навън се огледа и осъзна, че бе излязла от дома на Кейси. Каква ирония, бе я убила в собствения ѝ дом, със собственото ѝ оръжие.

Видя безжизненото тяло на Крис и се затича натам, наведе се и сложи глава на гърдите му. Слава богу, все още дишаше. Гадината не бе успяла да го убие, само бе изпаднал в безсъзнание. В този момент дойдоха Лоугън и Селена, които бяха чули изстрела. Когато я видя на земята, коленичила и ридаеща до Крис, сестра ѝ леко я придърпа и я

прегърна. Тогава Лоугън повика още вълци да му помогнат да пренесат Крис при лечителката. Той щеше да е там, докато се възстановеше.

— Аз оставам с него — твърдо отсече Катрин. — Не се опитвайте да ме разубедите.

— Няма да се опитваме, Господарке — отвърна лечителката. — Той се нуждае от вашата сила и любов, дори е препоръчително да останете.

Катрин кимна и погали изпадналия в безсъзнание Крис по главата и се разпореди:

— Пратете някой в дома на Кейси. Трябва да се изчисти. Мозъкът ѝ се разхвърча по цялата стая.

Лоугън я погледна втрещено.

— Убила си я? Как?

— Попаднах на пистолет и я застрелях. Това е, нямаше да ѝ позволя да нарани нито мен, нито детето.

— Ти се една истинска Алфа — каза той и ѝ се усмихна закачливо. — Оставям ви, ако се нуждаете от нещо, само ме повикайте.

ГЛАВА 12

И отново бе светлина.

Дните минаваха, а Крис не се събуждаше. Катрин бе неотлъчно до него, но той сякаш не бе с нея. Раната бе започнала да заздравява, но той не се събуждаше. И колкото и време да минаваше, не идваше на себе си. Всеки ден Лоугън идваше да го види, а Селена ѝ правеше компания през деня. Катрин му говореше и говореше окуражителни думи ден след ден, без да си почива, докато един ден Крис отвори очи. Замаяната от любов и щастие Катрин го запрегръща и го обсипа с целувки. Той отговори на целувките ѝ и я прегърна колкото му позволяваха силите.

— Добре ли сте? — попита притеснено той.

— Да, а ти как се чувстваш? — на свой ред попита тя.

— Добре съм, но ми разкажи, моля те, какво стана? — тихо попита той.

Катрин не знаеше точно как да му обясни какво се бе случило с Кейси. Само при споменаването на името ѝ и на Кат ѝ се повдигаше. Единственото важно за нея в този момент бе, че Крис се бе събудил, а и не мислеше, че може да скрие от него какво бе сторила. Катрин си пое дълбоко въздух и започна.

— След като тя те нападна и ти изгуби съзнание, тръгна към мен. — Когато чу това, Крис изръмжа много силно и заплашително. — Аз побягнах и в паниката си се скрих в една от къщите и странно, но къщата се оказа тази на Кейси. Тя ме следваше все още във вълчия си вид и бързо ме откри. Преди това аз намерих зареден пистолет в стаята, където се бях скрила. За останалото, въпреки че и на мен ми е като в мъгла, можеш и сам да се досетиш... но да кажем, че къщата трябваше да се почисти много добре от следите.

Крис я гледаше, а ужас се бе настанил в очите му. Без да каже каквото и да било, я прегърна силно и я целуна.

— Толкова съжалявам, любов моя — прошепна ѝ той.

— Недей, нямаше как да си знаел за тази улич... — рече Катрин.

— Съжалявам, че не успях да те защита — прошепна извинително той.

Катрин го погледна сериозно. Никога не би си и помислила, че именно той ще изрече такива думи. Знаеше, че като Алфа той се ужасяваше, че не може да защити глутницата, но това бе друго. И точно тогава, гледайки го осъзна, че наистина я обича. Тя вече знаеше, че го обича повече отколкото някога бе обичала Джон. Може би привързаността към него бе приела за любов и даже изобщо не бе обичала Джон. Онова вече не ѝ се струваше любов. Това, което чувстваше в момента, бе любовта, която винаги бе желала и търсила. И в съзнанието ѝ се зароди мисъл, странна, но и истинска, а тя бе радост от всичко случило се. Ако това не бе станало, никога нямаше да се запознае с Крис и да го обикне.

— Недей, това е в миналото, не се чувствай виновен — каза тя.

— Но... — започна Крис.

— Обичам те — прекъсна го Катрин.

Крис я гледаше, изучаваше красивото ѝ лице, вглеждаше се в сините ѝ очи, където се четеше любов, играеше си с дългата ѝ, мека, руса коса. И осъзна, че я обичаше много повече, отколкото някога бе обичал друга. Дори и Ерика. Сега сърцето му принадлежеше тази красива вълчица.

— И аз те обичам — прошепна ѝ той и я дари с една много страстна целувка.

Двамата останаха дълго време така, прегърнати, радвайки се един на друг. Дори не осъзнаха кога бе дошъл следващият ден. Двамата бяха прекъснати от Лоугън и Селена.

Силно развълнуван, Лоугън прегърна брат си. Само един поглед им беше достатъчен, за да си кажат всичко. Последва още една, доста по-силна прегръдка и двамата се пуснаха.

Следващата бе Селена, тя прегърна Крис и се върна при Лоугън. Катрин отново се залепи за съпруга си, който нямаше нищо против. А другата двойка в стаята ги гледаше с щастие и с още нещо, което Катрин все още не можеше да проумее, но явно Крис успя.

— Лоугън... — започна тихо Крис.

— О, я стига — отвърна Лоугън.

Катрин огледа сестра си, която изглеждаше много щастлива, прекалено щастлива. И веднага разбра какво се бе случило.

— Не ми казвайте, че сте се обвързали — помоли развеселено тя.

— Няма — казаха и двамата в един глас.

При общия отказ, който прозвуча „да“, Крис се засмя щастливо. Катрин го последва и развеселено, с вдигната вежда, му каза:

— Крис, дължиш ми петстотин долара, плащай си.

Лоугън и Селена ги гледаха невярващо.

— Обзаложили сте се кога ще се обвържем? — отново попитаха в един глас.

— Разбира се — отвърна Крис. — Учудваш ли се?

— Разбира се, че се учудвам — отвърна Лоугън.

— Има ли и още нещо, за което не знаем? — попита Селена.

— Разбира се, че има, но ви е рано да го научавате — отвърна им

Кат.

— Много смешно, Катрин — прошепна Селена.

— Ужасен си, Крис — каза Лоугън.

Крис и Катрин се погледнаха и започнаха да се смеят. Лоугън прегърна Селена, двамата все още ги гледаха с невярващи погледи. Но след малко и те започнаха да се смеят. Всички бяха щастливи.

Няколко дни по-късно Крис се прибра в къщи. Катрин бе винаги до него, а той бе щастлив, нещо, за което бе мислил, че повече няма да изпита.

Всичко бе наред, Лоугън бе поел временно командването на глутницата. Селена сияеше повече от всякога. Нямахше съмнение, че двамата с Лоугън бяха щастливи.

Крис се обърна към съпругата си и я прегърна. Кат се засмя и леко го целуна по бузата. На Крис обаче не му стигаше и бързо завладя устата ѝ. Катрин нямахше нищо против отговори на целувките му, които ставаха се по-страстни и по-страстни.

В следващия момент вратата се отвори и се показа Лоугън.

— Какво става? — попита ги развеселено той. Бе наясно какво прекъсваше, но не можеше да пропусне отново да види този поглед от Крис. Станало му бе навик да ги прекъсва, а Крис го гледаше по такъв начин, който не можеше да бъде описан.

— Изчезни! — изръмжа Крис.

Катрин на свой ред също изглежда лошо Крис, а на Лоугън му стана още по-смешно.

— Реших да видя какво правите, а вие ме гледате така... — започна невинно Лоугън.

— Мхм — само каза Кат и се отдръпна от Крис, който гледаше нещастно.

— Вън, изчезни веднага, Лоугън! — изсъска Крис, след което погледна мило Кат.

Катрин му се усмихна влюбено и изчезна от погледа им. Крис гледаше доста тъжно в посоката, където бе изчезнала. Лоугън само го потупа по гърба и излезе.

Вече нямаше съмнение, че Крис бе станал различен. Цялата глутница щеше да е щастлива, че Катрин и Крис не се отделяха един от друг.

Крис заключи входната врата и тръгна към стаята, където бе Кат, не искаше досадният му брат отново да ги прекъсне. А когато влезе в стаята, Катрин го чакаше с блеснали очи. Той се приближи и двамата се хвърлиха в обятията си.

ЕПИЛОГ

Тънката граница.

Година и половина по-късно

Катрин се бе събудила по-рано от всички мъже в къщата. Крисчън бе проснат на леглото гол. И спеше като бебе. Опита се да се измъкне от желязната му хватка, но без резултат. Единственото, което успя да направи бе да го събуди.

— Добро утро, мамче — каза той и се усмихна игриво. — Все още ли си гола или трябва да те събличам? — продължи и я придърпа към себе си.

— А, не. Нито съм гола, нито ще правя каквото и да било с теб. Изчезни — дръпна се тя.

— Ама аз искам — каза той и запърха с мигли.

— Ти си невъзможен. Знаеш ли кой ден е днес? — попита тя, видимо раздразнена.

Крис се замисли малко.

— Разбира се, че знам. Петък е.

Това вече преля чашата. Катрин се дръпна от него и се насочи към врата на спалнята. Но преди да се усети, той бе пред нея в цялата си прелест.

— Не се ядосвай. Разбира се, че знам. Днес Крис Джуниър става на една година. Как така ще забравя рождения ден на сина си? — каза й той и я прегърна. Отново опита да се възползва от момента и да получи каквото искаше, но тя го отряза.

— После, мили. Обещавам! Сега нека да отидем и да целунем сина ни — каза тя и тръгна, но се сети нещо и се спря. — Първо се облечи. Харесваш ми така, но не мисля, че е удачно да се появяваш в този вид. Брат ти и Селена казаха, че ще наминат, за да поднесат подаръците си на мъника.

— Добре. Но после няма да ти се размине.

След като се облече, двамата отидоха в стаята на сина си. Крис се бе събудил и когато ги видя протегна ръчички към тях.

— Мама, гуши — избърбори.

Катрин се усмихна нежно, приближи се и взе малкия на ръце. Целуна го по бузките, а след това и по главичката.

— Честит рожден ден, миличък — поздрави го тя и почти се разплака.

Малкият се сгуши в нея и се отпусна, но веднага се дръпна като ужилен и вдигна ръчички към баща си. Катрин му го подаде и малкият веднага гушна баща си.

— Тата.

— Да, шампионе, аз съм твоят тати и когато пораснеш, ще си силен и голям като мен — при тези думи на личицето на момченцето се появи една невероятно голяма усмивка. Крис държеше сина си с едната ръка, а с другата придърпа Катрин. Прегърнал и двамата, целувайки Катрин по косата, развълнувано ѝ прошепна:

— Не плачи. Трябва да се радваш, а не да плачеш.

— Плача от щастие — отвърна тя тихо. — Не мога да повярвам, че ви имам.

Той се усмихна и я целуна леко по устните.

— Аз не мога да повярвам, че имам вас двамата. Ти ме направи най-щастливия мъж на земята и ще ти го показвам до края на живота си.

В този момент на вратата се почука и Крисчън изръмжа леко.

— Винаги нацелват „точния“ момент.

— Недей така. Искат да поздравят племенника си.

Тримата слязоха долу и когато Селена видя малкия, веднага го взе от ръцете на Крис. Разцелува го здраво и му даде подаръка си. Беше един голям плюшен вълк, може би четири пъти по-голям от Крис.

Момченцето започна да се смее и да си играе с него в кошарата си, а четиримата седнаха близо до него и го наблюдаваха.

Крисчън гледаше Селена и забеляза нещо. Беше леко освежена, а под освежена имаше предвид наедряла. И определено не беше хапвала повече. А и мястото, където бе сложила ръцете си, начина, по който ги бе сложила, я издаваха. Вдигна вежда и поклати глава.

— Какво има? — попита го Катрин. Явно бе видяла реакцията му.

— Помниш ли онези петстотин долара, които ти дължах? Сещаш се, за обвързането им. — Когато тя кимна, мъжът продължи: — Няма да ти ги дам, защото ти току-що изгуби бас, любима моя — каза ѝ, прегръщайки я силно.

— Да не искаш да кажеш, че тя е... — започна изненадано Катрин и посочи сестра си.

— Аха — отвърна ѝ той.

Тогава Селена, явно не разбрала за какво става на въпрос, попита:

— Какво аз?

Катрин и Крис отговориха в унисон и продължиха да се смеят.

— Бременна си.

— Не е честно, исках аз да ви кажа — каза Ена разсърдено.

— Няма лошо — отвърна Катрин. — Кажи ни, ние ще се правим на изненадани. Дори ще направим изненадани физиономии.

— Ха-ха, много смешно — отвърна Селена.

Катрин знаеше, че не трябва да се заяжда с бременна жена, затова стана и прегърна сестра си.

— Честито, фъстък. Ще бъдеш страхотна майка. — След което я пусна и прегърна Лоугън. — А ти — невероятен баща. Много се радвам за вас.

Крисчън направи същото и след това рече тихо на брат си:

— Гордея се с теб, братле. Мисля, че ще си по-добър баща дори и от мен.

— Съмнявам се, Крис. Но все пак ти благодаря. Значи много за мен.

Двамата братя се пуснаха и се върнаха до половинките си. А Лоугън, поглаждай косата си, усмихнато обобщи:

— Не мога да повярвам, че се стигна до тук. Имам предвид, аз и Селена и вие двамата. Вашата история започна по възможно най-отвратителния начин, а вижте се сега — влюбени гълъбчета. Не можете и минута един без друг.

Катрин и Крисчън се спогледаха и той я целуна по врата.

— Какво да ти кажа, братле? Явно границата между любовта и омразата е...

Катрин го прекъсна с целувка.

— ... тънка — и продължи да целува съпруга си. Мъжът на нейния живот.

Издание:

Аня Сноу, Скарлет Уайт. Тънката граница

Българска. Първо издание

ИК „Монт“, София, 2013

Редактор: Росица Койчева

ISBN: 978-954-805-596-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.